Vanaf 2037 B.C.

Het Land des Heeren

Maar ik zal zijn als een groene olijfboom in Gods huis; ik vertrouw op Gods goedertierenheid eeuwiglijk en altoos.

Psalm 52 : 10

Vanaf Genesis 1 : 2

Het land van de God van de Bijbel

Er is heel veel te doen over dat stukje aarde langs de Middellandse Zee, dat wij op dit moment kennen als: de staat Israël, de "Palestijnse gebieden" (Gaza, Westbank), Egypte, Jordanië, Libanon en Syrië.

De bedoeling van dit historisch overzicht is om zo kort mogelijk, en vanuit de Bijbel, een overzicht te geven over de geschiedenis van dit gebied, dat onder diverse namen bekend is geweest. De toekomst komt ook aan de orde.

Er blijft vanwege het doel van dit overzicht heel veel onbesproken. Voor inhoudelijke goede bijbelstudies verwijs ik graag naar: vlichthus.nl, bijbelstudie.nl en bijbels-panorama.nl

Het gebied, waarin de stad Jeruzalem ligt, die volgens Joodse traditie "de navel van de wereld" wordt genoemd, is in ieder geval het land van de Schepper aller dingen, Die ook de Auteur van de Bijbel is. Onder het Oude Verbond luidde Zijn Naam Jehovah (JHWH). Onder het Nieuwe Verbond: Here (Jehovah) Jezus Christus.

De genoemde data komen uit de studie De Bijbelse tijdrekening.

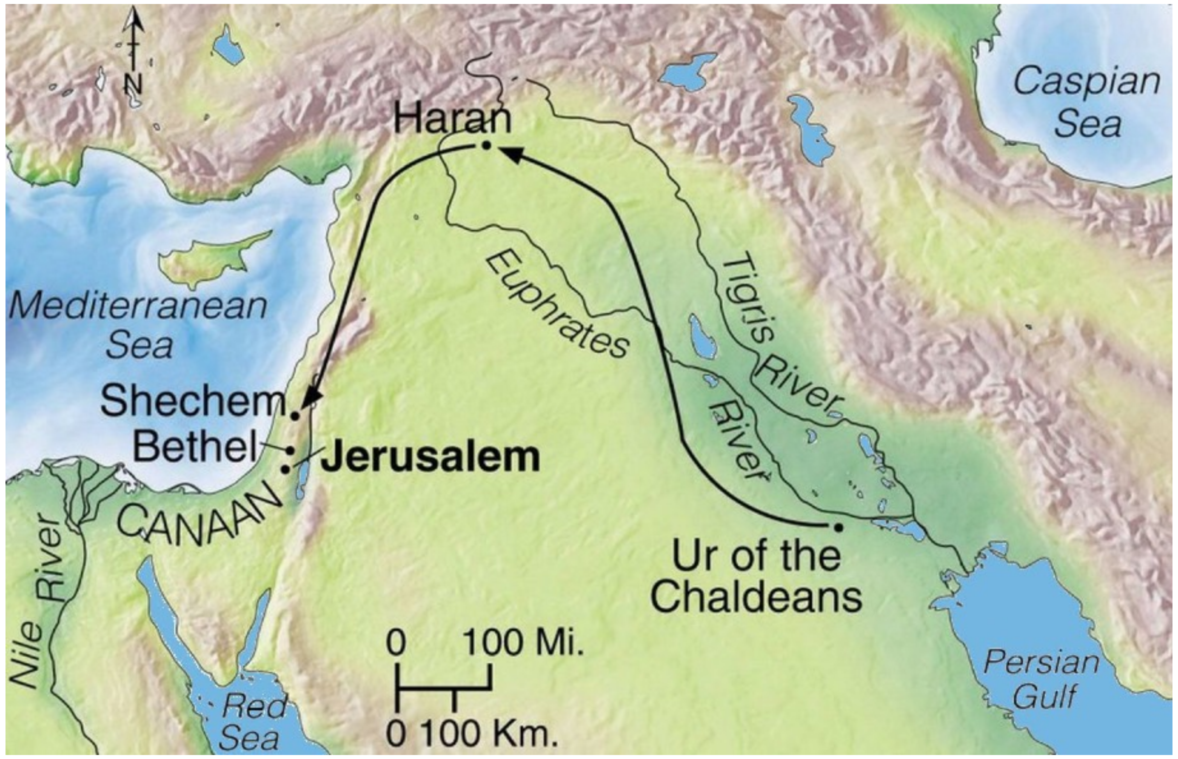
In 1 Kronieken 7 is het de HEERE (Jehovah) die profeteert over wat later gebeuren zou. Daarbij gebruikt hij de term "Mijn land" ten tijde dat de 12 stammen Israëls in dat land woonde.

> *Zo zal Ik hen uitrukken uit Mijn land, dat Ik hun gegeven heb, ...*

En in Leviticus 25 : 23 werd al eerder gezegd:

> *Het land ook zal niet voor altoos verkocht worden; want het land is het Mijne, ...*

Het "land des HEEREN", van de God van de Bijbel, kan uiteraard nooit door een mens geclaimd worden. Dat doet men echter wel, waarbij men dus volledig voorbij gaat aan wat God hier over zegt. Op dit moment is dat zonder consequenties, omdat God in deze tijd zwijgt. Als Hij echter in de toekomst gaat spreken heeft dat uiteraard wel consequenties.

De HEERE leidt Abraham naar Kanaän

We beginnen met Abraham. De God van de Bijbel sloot een verbond met Abram (later "Abraham"). Die woonde op dat moment in Ur, in wat wij nu kennen als Irak. Abram werd onder andere beloofd: "Aan uw zaad <u>zal Ik dit land geven</u>".

Het was de HEERE (Jehovah) die Abram vroeg Hem op Zijn Woord te geloven om zijn oorspronkelijke woonplaats te verlaten en naar het land te trekken dat "Ik u wijzen zal", (Genesis 12) het land dat de HEERE daar speciaal voor bestemd had. Dat is het "land Kanaän", met daarin de plaats "Sichem". In dat land woonden toen, 2000 jaar vóór Christus, (± 2037 B.C.) de Kanaänieten, afstammelingen van Cham. Zij hadden kunnen weten dat bij de verdeling van het land aan de 70 volkeren, de HEERE dit land niet aan hen gegeven had. Zij leefden er wel, maar niet "rechtsgeldig".

2037 B.C.

Genesis 12

De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar <u>het land, dat Ik u wijzen zal</u>.
...; en zij kwamen in het land Kanaän.
En Abram is doorgetogen in dat land, tot aan de plaats Sichem, tot aan het eikenbos More; en de Kanaänieten waren toen ter tijd in dat land.
Zo verscheen de HEERE aan Abram, en zeide: <u>Aan uw zaad zal Ik dit land geven</u>.

Hebreeën 11 : 8, 9

Door het geloof is <u>Abraham</u>, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest, om uit te gaan <u>naar de plaats, die hij tot een erfdeel ontvangen zou</u>; en hij is uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou.

Door het geloof is hij een inwoner geweest in <u>het land der belofte</u>, als in een vreemd land, en heeft in tabernakelen gewoond met Izak en Jakob, die mede-erfgenamen waren derzelfde belofte.

Abraham ontving de belofte van dit land, maar hij bezat het (nog) niet. Dat was bestemd voor "zijn zaad". Daarom woonde hij en zijn volk in tenten. Net als Izak en Jakob. Ezau wordt niet genoemd i.v.m. het land Kanaän.

1567 B.C.

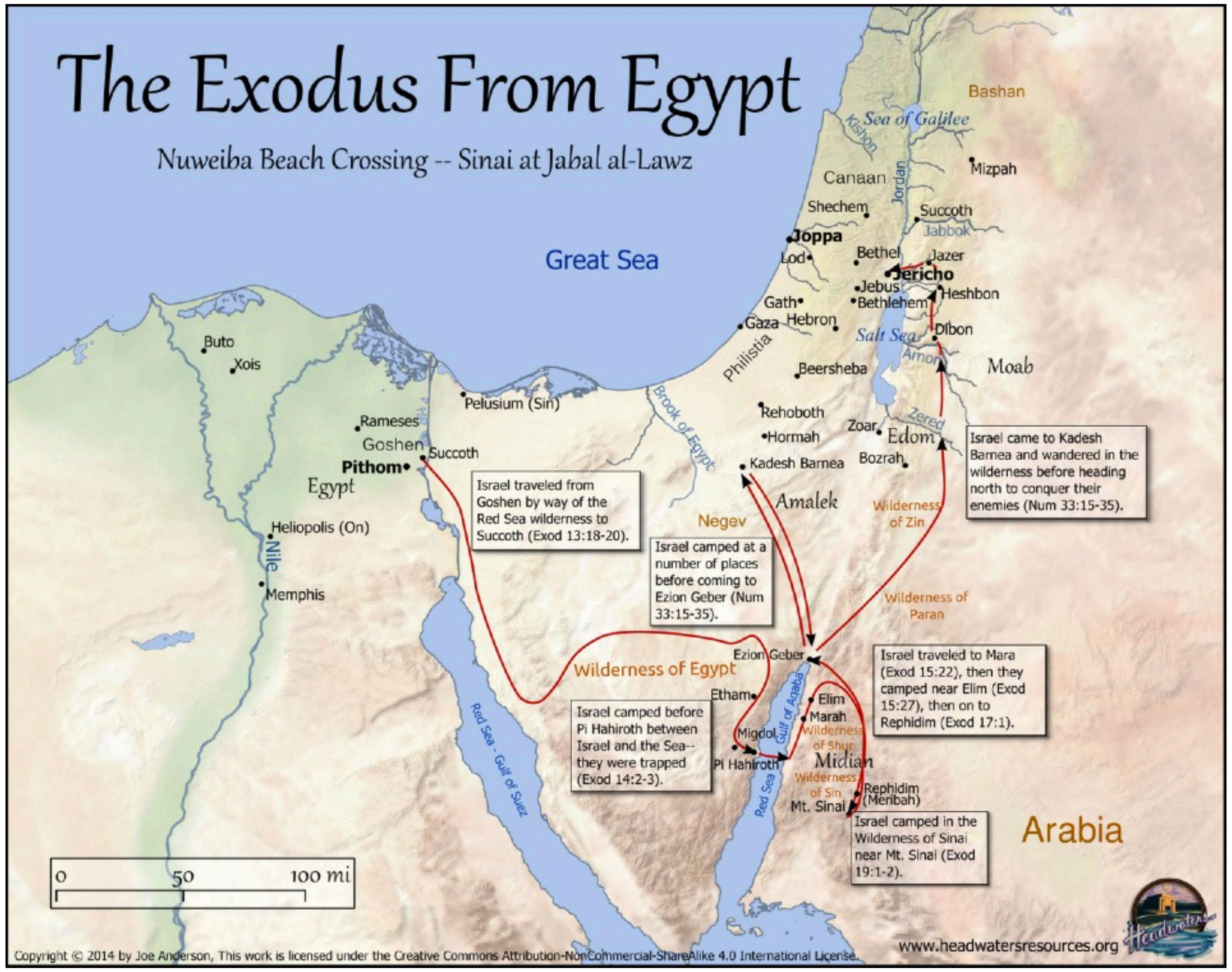
De zonen van Jakob naar Kanaän

Het waren de zonen van Jakob, die 215 jaar eerder vanuit Kanaän naar Egypte was gegaan (zie geschiedenis van Jozef), die verlost werden uit Egypte (geschiedenis van Mozes) en terugkeerden naar Kanaän. Daarvoor was wel een doortocht door de Rode Zee en een periode van 40 jaar in de woestijn nodig. Slechts een klein deel van het in Egypte groot geworden volk, de 12 stammen Israëls, trok de Jordaan over het beloofde land binnen. (1567 B.C.) Zie Numeri 32.

De HEERE (Jehovah) sloot na de bevrijding uit Egypte een huwelijk met het volk "Israël", dat die naam droeg, omdat hun vader Jakob de naam Israël gekregen had. (Genesis 32 : 28) Bij een huwelijk hoort een "woning". Israël (12 stammen) als "de vrouw van Jehovah" kon gaan wonen in het land dat eerder aan Abraham was beloofd.

Jeremia 31 : 32

> *Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaderen gemaakt heb, ten dage als Ik hun hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk Mijn verbond zij vernietigd hebben, hoewel <u>Ik hen getrouwd had</u>, spreekt de HEERE;*

Exodus 13 : 11

> *Het zal ook geschieden, wanneer u <u>de HEERE</u> in het <u>land der Kanaänieten</u> zal gebracht hebben, gelijk Hij u en uw vaderen gezworen heeft, en <u>Hij het u zal gegeven hebben</u>;*

Inmiddels woonden diverse volken in dit land des HEEREN. Die moesten daar vertrekken, zoals ze hadden kunnen weten. Dat ging echter niet vrijwillig en dus zegt de Eigenaar van dat land:

Exodus 34 : 11

> *Onderhoudt gij hetgeen Ik u heden gebiede! zie, Ik zal voor uw aangezicht uitdrijven de Amorieten, en de Kanaänieten, en de Hethieten, en de Ferezieten, en de Hevieten, en de Jebusieten.*

1096 - 976 B.C.

Saul, David en Salomo

Hoewel het verbondsvolk, bestaande uit 12 stammen en wonend in het land des HEEREN, de Allerhoogste als Koning had, was men daar naar verloop van tijd kennelijk toch niet zo tevreden mee. Men begeerde een "zichtbare koning". Ze wilden wat de andere volken ook hadden. Die geschiedenis staat in 1 Samuël 8. Samuël wilde daar niet aan meewerken, maar de HEERE zei:

1 Samuël 8 : 7

> *Doch de HEERE zeide tot Samuël: Hoor naar de stem des volks in alles, wat zij tot u zeggen zullen; want zij hebben u niet verworpen, maar zij hebben Mij verworpen, dat Ik geen Koning over hen zal zijn.*

Het volk is doof voor alle argumenten van Samuël om dit vooral niet te doen, maar men wil het toch. Er komt een koning. Te beginnen met koning Saul, die vanaf 1096 B.C. 40 jaar regeerde. Opgevolgd door koning David, die in totaal ook 40 jaar regeerde. David veroverde al snel de vesting Jebus op de Kanaänieten. Dat was het begin van de stad Jeruzalem. De HEERE was onmiskenbaar met David, een nazaat van Juda, de zoon van Jakob. Aan hem werd beloofd dat hij een bestendig koningshuis en "een koninkrijk tot in eeuwigheid" zou hebben, (2 Samuël 7 : 16) conform de belofte/zegening van Jakob in:

Genesis 49 : 10

> *De schepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en Denzelven zullen de volken gehoorzaam zijn.*

Hier wordt, naast de belofte dat de regeringsstaf niet van Juda zal wijken, al vooruitgewezen op wat nu nog toekomst is, namelijk de komst van "Silo", aan Wie de volken daarna gehoorzaam zullen zijn. Uit de Bijbel blijkt dat ook bij het begrip "Silo" het land met daarin de stad Jeruzalem betrokken is. De zegeningen voor de wijze Salomo, de zoon van David, waren zo mogelijk nog groter. In zijn ook 40-jarige regeerperiode bouwde hij de tempel in Jeruzalem en maakte hij van het aan David gegeven koninkrijk een groot wereldrijk, met veel aanzien in de toenmalige wereld.

Helaas is deze glorieperiode in de geschiedenis van de 12 stammen van Israël, vanuit het land dat de HEERE Abraham beloofd had, niet of nauwelijks in de huidige geschiedenisboeken opgenomen. De fascinerende geschiedenis van David en Salomo is te lezen in het boek: Onbekend Israël - van David tot vandaag. Van harte aanbevolen!

976 B.C.

12 stammen in het land des HEEREN

De kaart toont de 12 stammen Israëls in het land des HEEREN. Omringd door andere volken, o.a. Filistijnen, met 5 steden, waaronder Gaza. Dat land des HEEREN, gegeven aan "Zijn vrouw" Israël, bevond zich dus aan beide zijden van de rivier de Jordaan. De voorwaarde voor Israël om er te kunnen wonen, was het huwelijk met Jehovah, van Wie dit land, deze "woning" is. Samen leven is o.a. samen wonen, waarbij de Man de vrouw zou dienen en uiteraard zou dit ook andersom het geval zijn. Israël had meerdere malen verklaard: "Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen en gehoorzamen".

In 976 B.C. zagen 10 van de 12 stammen het "dienen van de HEERE" niet meer zitten. Zij kregen een "scheidbrief" mee (Jeremia 3 : 8) en waren daarmee ontslagen van de huwelijkse verplichtingen. Dit betekende echter ook dat zij geen recht meer hadden om in het "Huis des HEEREN" te wonen. Maar de 10 stammen vertrokken niet zelf uit de "woning". Daarom werd de scheiding 255 jaar later gevolgd door de "huisuitzetting" van de 10 stammen. In 721 B.C. werden zij in Assyrische ballingschap weggevoerd. Van daar uit trok men de wereld over. [De geschiedenis van de 10 stammen] is goed te volgen.

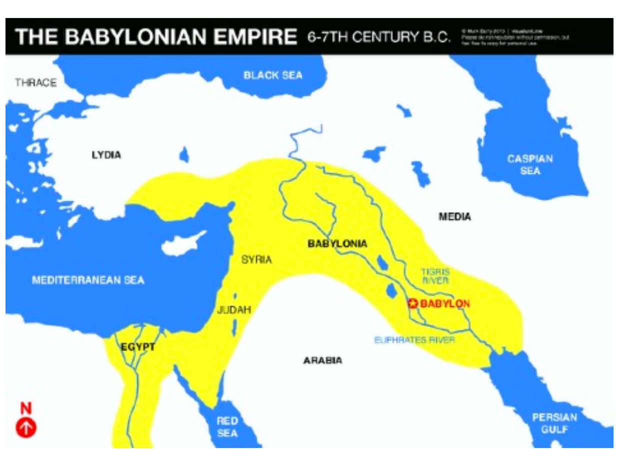

De 2 stammen het land uitgezet

De 2 stammen, onder de naam "Juda" bleven getrouwd met de HEERE. Zij kwamen al die tijd echter hun belofte van trouw ("*al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen en gehoorzamen*") helemaal niet of maar nauwelijks na, net zo min als de 10 stammen dat eerder deden.

Het volk hoereerde regelmatig door andere "mannen" na te lopen. Zij had geen "gemeenschap" met de HEERE, maar wel met andere goden, terwijl toch juist beloofd was om dit niet te doen, als onderdeel van het huwelijk (het verbond) met Jehovah (zie ook Jozua 24). Men had zich o.a. gedurende honderden jaren niet gehouden aan de "sabbatsjaren" (elk 7e jaar en elk 50-ste jaar). Dat alles bleef niet ongestraft. Er volgden drie periodes waarin het oordeel des HEEREN uitgevoerd werd.

606 B.C.: Einde zelfstandigheid "huis van Juda" (de 2 stammen). Nebukadnezar, net koning van het wereldrijk Babel geworden, belegerde Jeruzalem, voerde de "notabelen" (o.a. Daniël) weg naar Babel en maakte de stad en daarmee Juda schatplichtig aan hem. Dit is het begin van de straf van "de 70 jaar van dienstbaarheid". (Jeremia 29 : 10) Deze periode liep af op 1 Nisan 536 B.C.

606, 598, 586 B.C.

598 B.C.: Opnieuw staan de legers van Nebukadnezar (die in dit verband "de knecht Gods" wordt genoemd) voor Jeruzalem. Bij deze tweede "verovering van Jeruzalem" begon "de 62 jaar van ballingschap van het volk", dat werd weggevoerd naar Babel. Ezechiël 40 : 1 spreekt over "de gevankelijke wegvoering". Men zou in Babel een normaal leven opbouwen en juist niet verlangen terug te gaan naar Jeruzalem. Deze periode liep ook af in 536 B.C, het tweede jaar nadat Darius de Meed de stad Babel had ingenomen. Dat was het begin van het Medo-Perzische rijk.

In 589 B.C. startte het derde beleg van Jeruzalem door de Babyloniërs. Dat werd gevolgd door de vernietiging van Jeruzalem, inclusief de tempel, in 587 B.C. (2 Koningen 25 : 1; Jeremia 34 : 1) Dit was de periode van de "70 jaar van verwoestingen". Dat wil zeggen de periode van 70 jaar dat land én stad ook echt "woest" zouden liggen. In 520 B.C. kwam daar een einde aan. De verklaring voor deze periode staat in:

2 Kronieken 36 : 21

> *Opdat het woord des HEEREN vervuld wierd, door den mond van Jeremia, <u>totdat het land aan zijn sabbatten een welgevallen</u> had; <u>het rustte al de dagen der verwoesting</u>, totdat de zeventig jaren vervuld waren.*

536 B.C.

Gefaseerde terugkeer naar het land

In 536 B.C. eindigden de perioden van "dienstbaarheid" en die van "ballingschap". De "70 jaar van verwoestingen" was nog niet voorbij. Toch kreeg Juda toestemming tot terugkeer en herbouw van de tempel. (Ezra 1 : 1; 6 : 3) Lang niet iedereen ging terug. De bouw werd niet zoveel jaren later gestopt. (Ezra 4 : 24) Maar in 516 B.C. was de duidelijk minder fraaie tempel af.

Jeruzalem, mét beschermingsmuren, want dan is het pas een stad, was nog niet als zodanig herbouwd. Die toestemming kwam pas op 1 Nisan 445 B.C. (Nehemia 2) Deze datum is belangrijk bij de profetie in Daniël 9.

Daniël 9 : 2

> *In het eerste jaar zijner regering, merkte ik, Daniël, in de boeken, dat het getal der jaren, van dewelke het woord des HEEREN tot den profeet Jeremia geschied was, "in het vervullen der verwoestingen van Jeruzalem", zeventig jaren was.*

Daniël ging in gebed in verband met de profetie van "70 jaar van verwoesting". Deze periode wordt verder niet besproken. Hij kreeg geen uitleg over dat "vervullen van de verwoestingen van Jeruzalem", maar kreeg daarvoor in de plaats een andere profetie over 7 x 70 jaar.

De boodschap daarvan is dat er op dat moment dus niet echt een einde kwam aan die "verwoestingen", hoewel een deel van het volk terugkeerde en er weer ging wonen. Ze wilden de HEERE zelfs weer dienen (o.a. offeren), maar dan wel op hun eigen manier, zo blijkt uit de geschiedenis. Daar wilde de HEERE niks van weten.

Hosea 8 : 13

> *Aangaande de offeranden Mijner gaven, zij offeren vlees, en eten het, maar de HEERE heeft aan hen geen welgevallen. ...*

Vervolgens stuurt de HEERE tal van profeten om "zijn vrouw" te bewegen een einde te maken aan dit kwaad van "eigengemaakte godsdienst" (het Judaïsme). Al die tijd is duidelijk dat Juda (de 2 stammen) het land op deze manier niet "erfelijk bezitten" zou, zoals ooit aan Abraham beloofd was.

Vanaf Nebukadnezars verschijnen in 606 B.C. is er van zelfstandig en onafhankelijk bestuur van het land en de stad Jeruzalem door Israël geen enkele sprake. Het zijn sindsdien "de tijden der heidenen", waarin Jeruzalem met regelmaat "vertreden wordt". (Lukas 21 : 24) Die zullen in de toekomst gevolgd worden door "de tijden van Israël", wanneer het land en Jeruzalem weer onder de Koning van Israël, "de Zone Davids", zullen staan.

Antiochus Epifanus

Het land dat de HEERE voor Zijn vrouw (Israël) bestemd had, stond vanaf 606 B.C. onder bestuur van vele machthebbers. Het Babylonische rijk, het Medo-Perzische Rijk en het Griekse rijk van Alexander de Grote. Dat rijk viel uiteen in 4 delen. Het Seleucidische Rijk, als onderdeel van het Griekse rijk, had de macht in handen over het "land des HEEREN".

De profeet Daniël (11 : 31) had in de zesde eeuw B.C. al geprofeteerd over de zwarte periode onder Antiochus Epifanes (175–164 B.C), hoewel hij niet met name genoemd wordt in de Bijbel. Hij was de zoon van Antiochus III, die koning van Syrië was, en bejegende het Joodse volk op de meest kwalijke wijze. Hij roeide hun godsdienst uit en ontheiligde de tempel, door op het brandofferaltaar een altaar voor Zeus te bouwen en daarop zwijnen te offeren.

175 - 164 B.C.

In de tijd van Antiochus Epifanes behoorden Jeruzalem (dat vóórdat Koning David daar zetelde "Jebus" heette) en het "land des HEEREN" tot Syrië, dat in feite dus onderdeel was van het Griekse Rijk.

Ruim 400 jaar zwijgt de HEERE

De HEERE liet ook dit toe, als onderdeel van Zijn Plan. Daarin was opgenomen dat de HEERE, ná het sturen van diverse profeten, een periode van maar liefst ruim 400 jaar niet zou communiceren met wat er van Juda teruggekeerd was in het land. Want die "terugkeer" was niet conform Jeremia 29. De HEERE keurde het niet goed. Deze periode van Gods zwijgen, voorafgaand aan de "eerste komst" van de Here Jezus, is de tijd tussen het Oude Testament en het Nieuwe Testament.

Het zo gruwelijk ontheiligen van Jeruzalem duurde niet lang. Het leidde tot de opstand van de Makkabeeën, een Joodse priesterfamilie die vanaf 167 B.C. de opstand opzette. Onder leiding van Judas Makkabeüs werd in 164 B.C. de dynastie van de Hasmoneeën gesticht. Hun regeerperiode over het land duurde tot de verovering van het land door de Romeinen in 63 B.C. Vanaf dat moment was het land des HEEREN onderdeel van het Romeinse rijk.

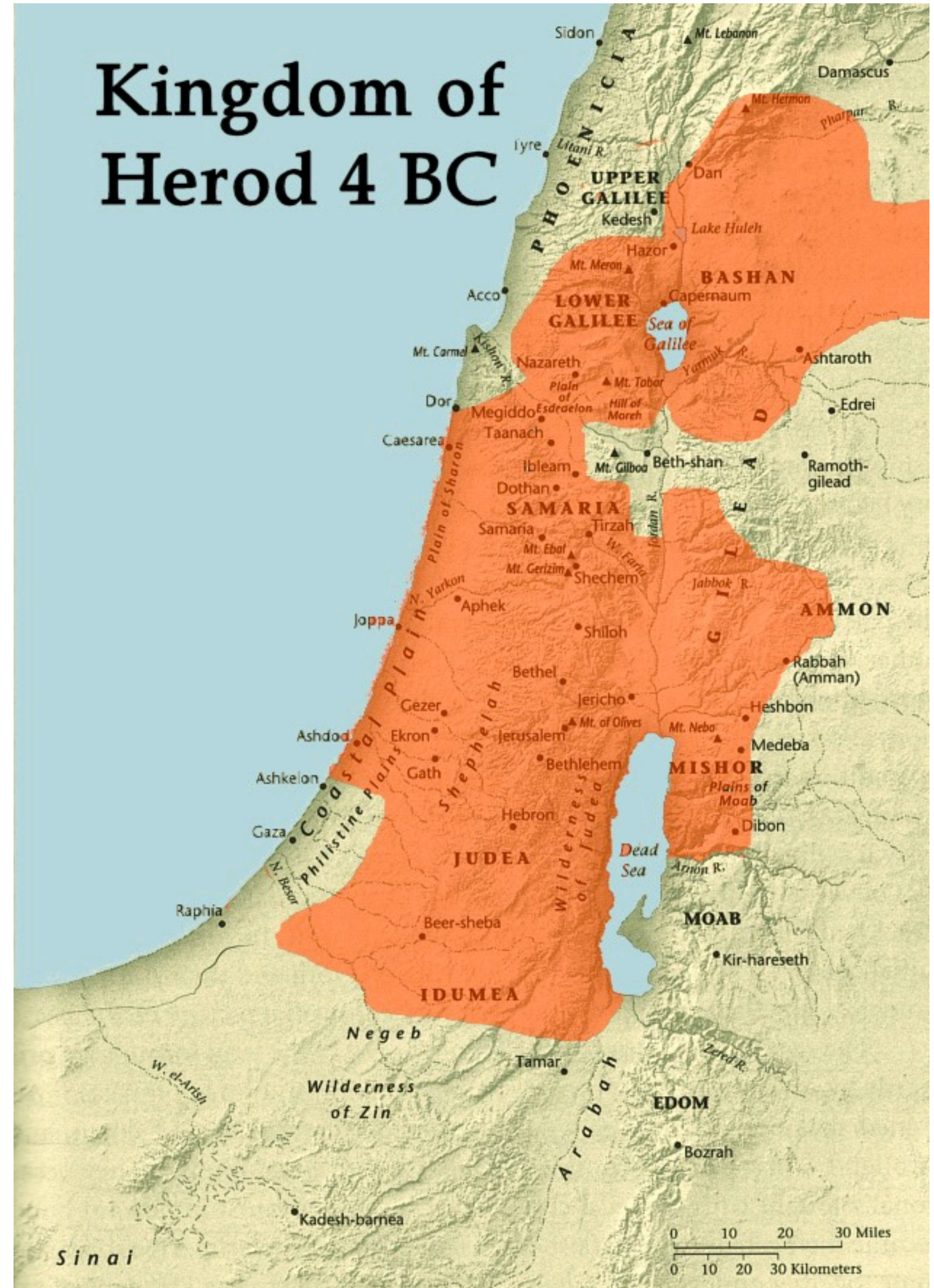
Judea in het Romeinse Rijk

Onder Romeins bewind werd het gebied, waar Joden woonden, voor het eerst "Judea" (afgeleid van "Juda") genoemd. In 40 B.C. werd nog een poging gedaan, met hulp van de Parthen, om Judea te bevrijden van de Romeinen. Dat mislukte, mede door toedoen van Herodes de Idumeër (*Edomiet, afstammeling van Ezau*). Als dank kreeg zijn zoon "Herodes I de Grote" in 37 B.C. de koningstitel in dit gebied, dat echter gewoon tot het Romeinse Rijk behoorde. Aan het eind van de "regeringsperiode", hij stierf in 4 B.C., werd Jezus geboren.

Joden zijn normaal gesproken nakomelingen van Juda, maar o.a. door de vermenging van de Edomieten na 586 B.C. bestond het Joodse volk niet meer uit overwegend "kinderen van Juda". De claim van een individuele Jood dat hij of zij van Juda afkomstig is, is in ieder geval niet te bewijzen en meestal ook niet correct.

Niettemin vormden de inwoners van Judea, met name de Farizeeën en Sadduceeën (de schriftgeleerden) en het Sanhedrin (het Joodse gerechtshof) in die dagen, in rechte, het 2-stammen-deel van Israël, het volk waar de HEERE nog steeds een huwelijksverbond mee had. Alleen was er van enige "gemeenschap" in dat huwelijk geen sprake. De Here Jezus sprak hen daarop aan in de tijd dat Hij in het land verkeerde. Voorafgaande aan zijn bediening van 29-32, was Hij overigens een lange tijd niet in het "land des HEEREN", maar in het buitenland. De Here Jezus riep voortdurend op tot bekering, tot terugkeer naar de Man, de HEERE.

63 B.C.

Einde huwelijk tussen Jehovah en Israël

We zouden vooral niet vergeten dat de HEERE het al die eeuwen voor de eerste komst van de Here Jezus toegestaan had dat Zijn overspelige vrouw (Juda) in het land verkeerde. Hij had haar in die tijd niet als "beminde" ("ruchama"; Hosea 1, 2) terugverzameld. De Joden woonden er "op eigen initiatief".

Vanwege het "dienen van andere mannen" (afgoderij) had men helemaal het recht niet om in die woning te zijn. Maar de HEERE stond het toe, opdat de profetieën over deze tijd vervuld zouden worden. Het was de Here Jezus, wiens Naam betekent "Jehovah redt", die via woord, tekenen (wonderen), Schriftverklaring (Lukas 4) en de specifieke vervulling van divers profetieën en zelfs "aanschouwelijk onderwijs" (tempelreiniging), opriep tot bekering van het volk, onder aanvoering van de leidslieden van dat volk.

De Here Jezus maakte zich meerdere malen bekend als de "Ik Ben" uit het Oude Testament. Daarmee zei Hij de als Verlosser aangekondigde Jehovah te zijn, maar dan wel ontdaan van Zijn Heerlijkheid, van Zijn Godheid dus. (o.a. Filippenzen 2)

29 - 32

Het resultaat had kunnen zijn dat de 2-stammen Israëls officieel die Verlosser (de Messias) zouden aanvaarden, na alles wat gedaan was om te laten zien Wie Hij was en zou worden. En dat was echt heel veel!

De "vrouw" (de 2 stammen) had op dat moment nog naar de Man kunnen terugkeren. Eind goed, al goed... Maar wat gebeurt er? Ongelooflijk maar waar: de vrouw doodt de Man. Paulus heeft het later in 1 Korinthe 11 over: "de Dood des Heeren", waarmee hij verwijst naar het einde van het Oude Verbond. En in de eerste verzen van Romeinen 7 legt de apostel uit dat de Man gestorven is. De consequentie daarvan is dat de vrouw (toen alleen nog de 2 stammen) vanaf dat moment vrij van dat huwelijksverbond was. De Man was overleden en daarmee is het huwelijk ontbonden.

Heel erg was dat dus niet, want het maakte de weg voor Israël vrij tot een nieuw huwelijk, tot een Nieuw Verbond, dat alreeds aangekondigd was. Paulus zegt daarover:

Romeinen 7 : 4

> *Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, ...*

32 - 66

Oproep aan de Joden: kom tot geloof

Na de dood én glorieuze opstanding van de Here Jezus, waarbij Zijn Koninkrijk opgericht werd, om te beginnen in de hemel, ging de oproep aan de Joden om tot geloof te komen in de Opgestane, voortvarend verder.

Dat zij de mens Jezus afgewezen en aan het kruis gedood hadden, was uiteraard heel erg, maar dat was hen alreeds aan het kruis vergeven. ("*Vader vergeef het hun...*"; Lukas 23 : 34) Het verwerpen van de Christus, de Opgestane Heer en Heiland, zou echter zonde tegen de Heilige Geest zijn (ongeloof in de Zoon) en daarvoor is géén vergeving mogelijk. De Here Jezus zei daarover in:

Matthéüs 12 : 32

> *En zo wie enig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar zo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomende.*

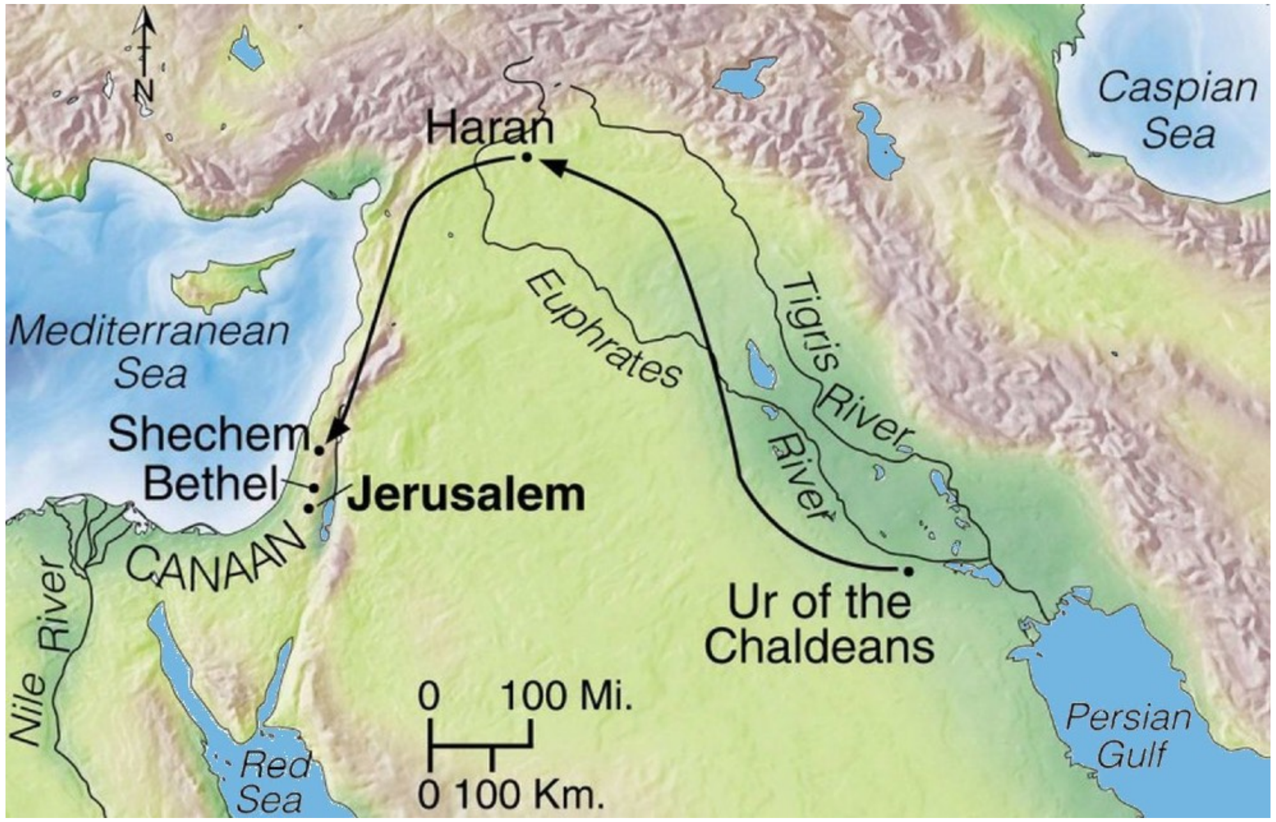
Het begon op de bekende pinksterdag met de rede van Petrus. (Handelingen 2-4) Daar zegt hij dat hij nú wel vrijuit kan spreken over Wie de Here Jezus geworden is en dat vervuld is wat voorzegd was. "*Gij Israëlietische mannen*" zegt Petrus en dus spreekt hij daar rechtstreeks tot de aanwezige Joden. Stefanus doet dat later ook. Hij brengt in hoofdstuk 7 de hele geschiedenis van Israël aan de orde. Aan het einde besluit hij met harde, maar ook duidelijke woorden, die hij echter met de dood moest bekopen:

Handelingen 7 : 51, 52

> *Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij wederstaat altijd den Heiligen Geest; gelijk uw vaders, alzo ook gij.*
> *Wien van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? En zij hebben gedood degenen, die te voren verkondigd hebben de komst des Rechtvaardigen, van Welken gijlieden nu verraders en moordenaars geworden zijt.*

Daarna gaat het in Handelingen vooral om de boodschap van de apostel Paulus. Overal waar hij kwam, ging hij als "heidense apostel" als eerste naar de Joden, meestal in de synagoge om hen het Evangelie van de Genade Gods te prediken. Paulus riep hen steeds op tot geloof in de Here Jezus Christus te komen. Als individueel mens, maar ook op "volksniveau".

Maar ook dat, om het in eenvoudige taal te zeggen, werd een immense puinhoop! Lees daarvoor de geschiedenis in de Bijbelstudie Handelingen. Paulus besluit dan ook met, na vele jaren verkondiging aan het Joodse volk: "*Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods den heidenen gezonden is, en dezelve zullen horen.*" Zij wél, zegt Paulus hier, maar jullie willen niet.

Opnieuw wordt "uw huis" woest gelaten

Dat ook deze categorische afwijzing van de Verlosser niet zonder gevolgen kon blijven, had de Here Jezus aan het begin van Zijn lijdensweek al aangekondigd. Niet triomfantelijk, maar ongetwijfeld met pijn in het hart.

Matthéüs 23 : 37-39

Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugels; en gijlieden hebt niet gewild. Ziet, uw huis wordt u woest gelaten. Want Ik zeg u: Gij zult Mij van nu aan niet zien, totdat gij zeggen zult: Gezegend is Hij, Die komt in den Naam des Heeren!

70

De Heer kondigt aan dat het "huis" ("Jeruzalem") woest geláten (dat was het al) zou worden. Het zou woest gemaakt worden én blijven, totdat... Jeruzalem, en dus ook het land, zouden in de nabije toekomst niet worden tot wat ooit beloofd was: een plaats van vrede, waar Gods onderwijzing van uit gaat over de gehele wereld en waar de Erfgenaam van Koning David (Christus) op de troon zal zitten. Deze profetie in Jesaja zou nog niet binnen afzienbare tijd vervuld worden.

Jesaja 2 : 3

En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des HEEREN, tot het huis van den God Jakobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en dat wij wandelen in Zijn paden; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des HEEREN woord uit Jeruzalem.

De Here Jezus Christus zou zelf niet meer in dat land vertoeven. *"Gij zult mij van nu aan niet zien"*, zegt Hij daarover. Niet voor altijd, maar wel tot het moment dat "gij" (het Joodse volk) zal zeggen: "Gezegend is Hij, Die komt in den Naam des Heeren!" In het jaar 70 volgde de gruwelijke vernietiging, inclusief de tempel, door de Romeinen. Wie een sterke maag heeft, kan dit lezen in de erkende geschiedschrijving van Flavius Josephus.

130 - 136

Nieuwe naam voor Judea: Palestina

Na de vernietiging van Jeruzalem, na de opstand tegen de Romeinen, gestart door krachten uit Farizeeën en Sadduceeën, waren er bijna geen Joden meer in de "Provincie Judea". Ze waren massaal gedood of als gevangen weggevoerd (in de "diaspora"). Vooral om als slaven te dienen.

De Heer vertoefde niet in dit "land des HEEREN" en Jeruzalem was compleet verwoest. De 2 stammen, genaamd "Juda", hadden hier uiteraard ook geen door God gegeven "huis". Er was immers op dat moment geen huwelijk meer tussen de God en "Israël". Nu ook niet. Dat komt echter nog wel, volgens bijvoorbeeld:

Jesaja 62 : 5

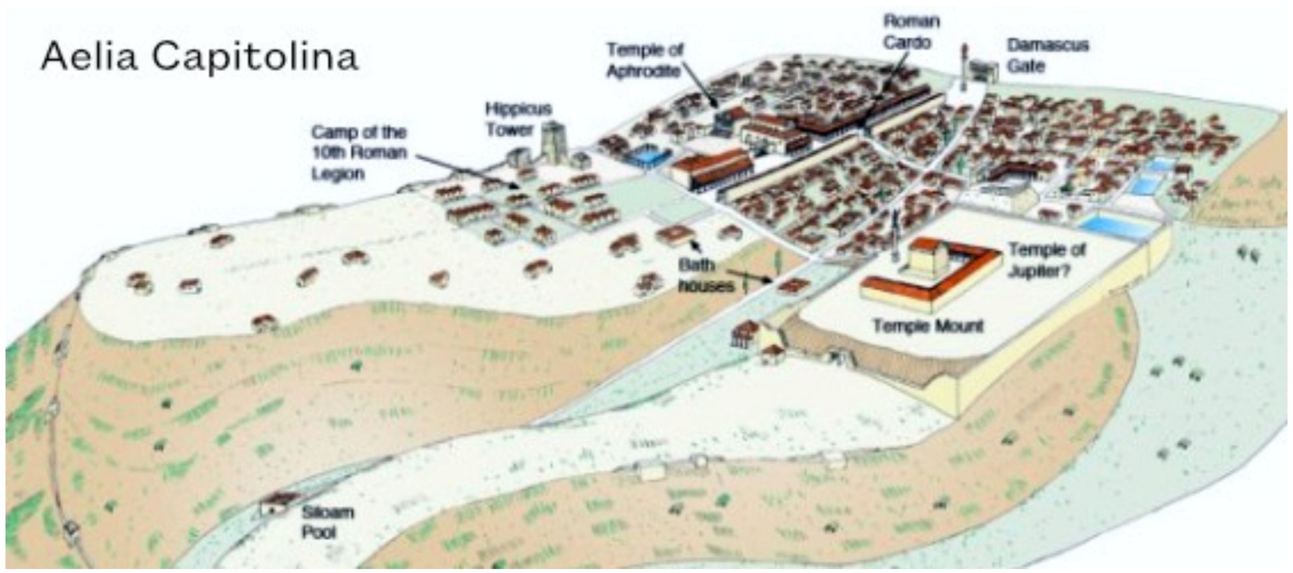
> *Want gelijk een jongeling een jonkvrouw trouwt, alzo zullen uw kinderen u trouwen; en gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid, alzo zal uw God over u vrolijk zijn.*

Dan zal blijken dat de Erfgenaam (= "Zoon" in de Bijbel) van de "overleden" HEERE, de Here Jezus Christus, inclusief Zijn Lichaam, de Bruidegom is en Israël (12 stammen) de Bruid is. Dan zullen Man en vrouw weer in het "land des Heren" wonen.

Tussen 73 en 132, nadat de Romeinen het laatste verzet op de hoogte Massada gebroken hadden, groeide de populatie van Joden en "Joden-genoten" in Judea weer. Zo'n 60 jaar later resulteerde dat in de volgende poging om onder de overheersing van niet-Joden uit te komen. Men wilde weer in "eigen kracht", want de Here Jezus Christus was er op geen enkele manier bij betrokken, een zelfstandige natie vormen.

De opstand (132-136) onder Sjimon bar Kochba, kwam o.a. voort uit het voornemen van keizer Hadrianus, die de rituele besnijdenis verbood, om Jeruzalem te herbouwen, maar dan onder zijn voorwaarden. Het moest een voor zijn garnizoenssoldaten bestemde Romeinse stad worden, met een tempel voor de god Jupiter. De naam zou worden "Aelia Capitolina".

Aanvankelijk leek het voor de Joden de goede kant op te gaan. Gedurende 2,5 jaar bestond er een min of meer onafhankelijke Joodse staat. Toen vond Hadrianus het genoeg geweest en werd hij zo boos dat hij een grote legermacht bij elkaar bracht en een ware slachting aanrichtte om de Provincie Judea weer onder controle te krijgen. Zo'n 580.000 Joden werden gedood en 50 steden en 985 dorpen vernietigd. Hadrianus wilde het Jodendom volledig uitroeien. Naast de nieuwe naam voor Jeruzalem, waar Joden niet meer mochten komen, kreeg het hele gebied een nieuwe naam "Syria Palaestina".

De tussenstand na 1900 jaar

Uiteraard kon Hadrianus niet slagen in zijn voornemen om de Joden - en de herinnering daaraan - van de aardbodem te laten verdwijnen. In het Plan Gods was namelijk voorzien in het herstel van een gelovig Israël (alle 12 stammen), al was dat nog een eind weg. Zij zouden in het land van de HEERE, dat Hij al ruim 2000 jaar daarvoor aan Abraham en aan "zijn zaad", beloofd had.

Aan de andere kant bleek dat alle pogingen van Israël (in dit geval de 2 stammen) om als volk dit "land des Heeren" op te eisen, gedoemd waren te mislukken. Heel erg zelfs. Het heeft helaas ontzettend veel mensen het leven gekost. De Ware God van de Bijbel had geen welbehagen in het Judaïsme, de eigengemaakte godsdienst van de Joden. Die "godsdienst" valt onder de noemer "religie" (= binden) en daar heeft God geen boodschap aan.

Waar God, die wij nu kennen als de Here Jezus Christus, wel een welbehagen aan heeft, is geloof (= vertrouwen) in al wat Hij gesproken heeft. Maar dan wel vanuit het "ganse hart". In het Oude Testament was het eindresultaat daarvan al voorzegd.

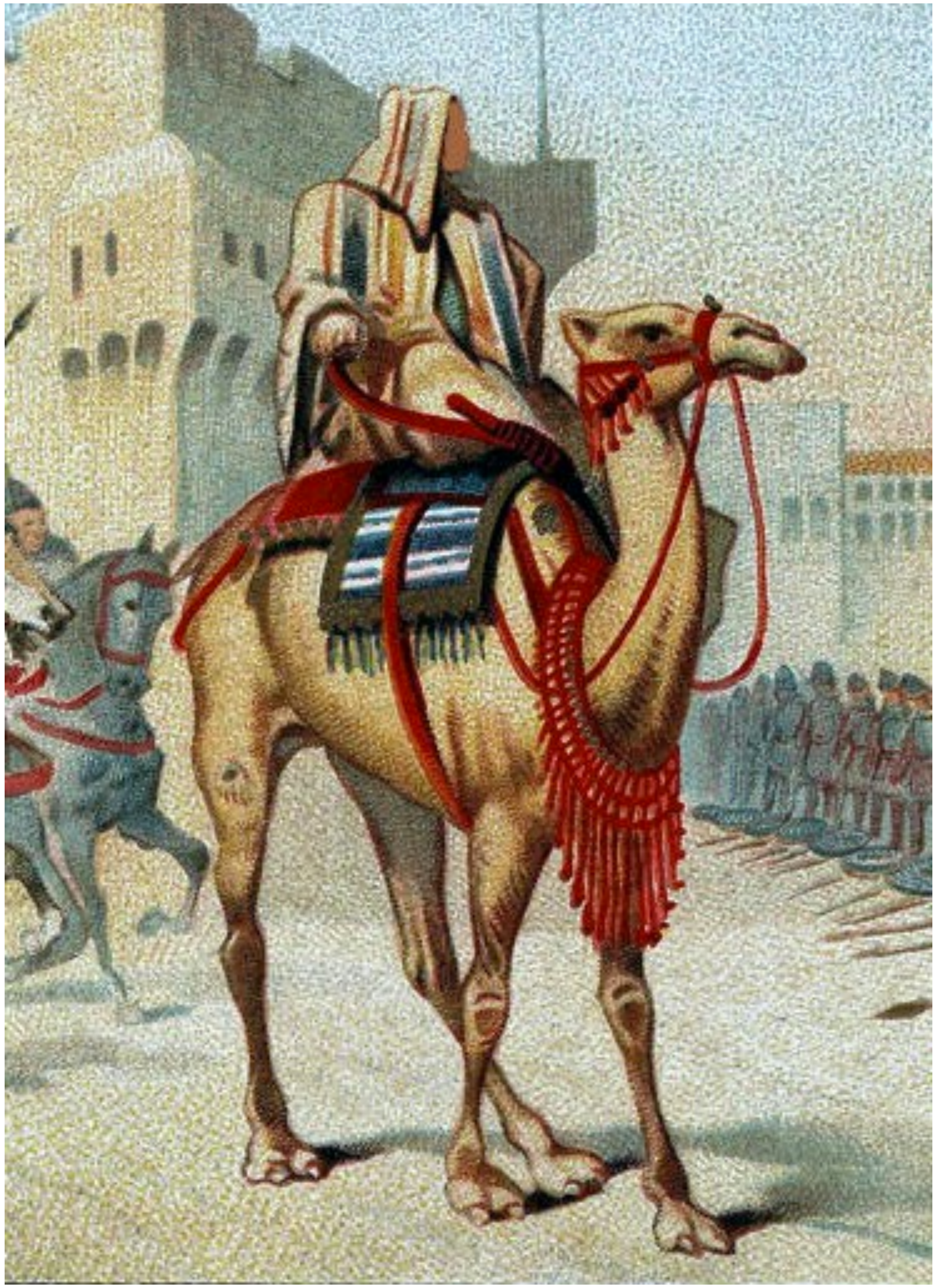
2037 B.C. - 137 A.D.

Jeremia 29 : 11-14

Want Ik weet de gedachten, die Ik over u denk, spreekt de HEERE, gedachten des vredes, en niet des kwaads, dat <u>Ik u geve het einde en de verwachting</u>.
Dan zult gij <u>Mij aanroepen</u>, en henengaan, en tot Mij bidden; en <u>Ik zal naar u horen</u>.
En gij zult Mij zoeken en vinden, wanneer gij naar <u>Mij zult vragen met uw ganse hart</u>.
En Ik zal van ulieden gevonden worden, spreekt de HEERE, en Ik zal uw gevangenis wenden, en u vergaderen uit al de volken, en uit al de plaatsen, waarhenen Ik u gedreven heb, spreekt de HEERE; en <u>Ik zal u wederbrengen tot de plaats, van waar Ik u gevankelijk heb doen wegvoeren</u>.

Duidelijker dan hier in Jeremia wordt het niet. Zelfs in het jaar van deze "1900-jaar-tussenstand", 137 is dat niet doorgedrongen. Niet bij de Joden, niet bij de machthebbers dezer aarde. De Gemeente Gods, waaraan God wél werkt in deze "bedeling der genade Gods" (Efeze 3 : 2), weet dat wel. De gelovigen in dat "Lichaam van Christus", die willen weten hoe Gods Heilsplan in elkaar steekt, weten hoe het was, is en nog zal zijn wat betreft het Heilige Land. Iedereen - ook de Jood - kan het weten. Het staat immers op talrijke plaatsen geschreven in Zijn Boek, de Bijbel.

638

Moslims veroveren "Jeruzalem"

In verband met de hedendaagse aanspraken op het land, is het op deze plaats in dit overzicht belangrijk te onthouden dat het land met zowel Joden, de staat Israël, Arabieren, als ook Arabieren die zich "het Palestijnse volk" noemen, sinds de 2e eeuw consequent "Palestina" wordt genoemd. Het gaat daarbij om het hele gebied. Wij kennen dat nu als Syrië, Libanon, Israël en Jordanië. Evenzo is belangrijk te zien dat er vele eeuwen amper Joden woonden in deze Romeinse provincie, die later onderdeel was van het Byzantijnse Rijk (330-1453). In 614 veroverden de Perzen, geholpen door Joden het gebied. In 628 werd dat weer teniet gedaan.

Wel aardig is het om vast te stellen dat de Arabische legers van Umar ibn al-Khattab in 638, de beperkingen voor Joden om die in de stad te wonen lieten stoppen. Deze moslims, uit het vroege begin van de Islam, veroverden de stad, die wij kennen als Jeruzalem, en gaf ze twee namen: "Madinat bayt al-Maqdis" ("Stad van de Tempel") voor het gebied rond de Tempelberg. De rest werd "Iliya" genoemd.

Ook nu bleef aan de ene kant de overheersing van een "vreemde macht" in dit land, dat van de Heer is, terwijl er nog steeds Joden woonden, hoewel heel veel minder dan elders in de wereld. Voor Jeruzalem was het ook in de eeuwen vóór en na 638 een feit dat het de "tijden der heidenen" waren. Zij hadden het er voor het zeggen!

Jeruzalem en Mohammed

Gedurende een periode van 461 jaar stond het gebied, dat door de Romeinen Palestina genoemd was, onder beheer van Arabieren, die zich bekeerd hadden tot de religie die Mohammed in het begin van 7e eeuw gestart was. Christenen en Joden die in het gebied woonden, werden gedoogd. Ze werden waarschijnlijk toen al als tweederangs burgers ("dhimmi's") behandeld. Later was dit in ieder geval zo. De islam (betekent: "onderwerping") was namelijk de bepalende religie.

Toen Mohammed in het jaar 622 uit Mekka vluchtte, ging hij naar Medina. Eerst sloot hij een bondgenootschap met de Joden. Dat vind je terug in bepaalde "Joden-vriendelijke" Koran-teksten. Hij studeerde in hun leerhuizen en nam veel van hun gebruiken over in zijn beginnende religie. Maar toen Mohammed na twee jaar de Joden niet kon overtuigen om hem als profeet aan te nemen en zich tot zijn godsdienst te bekeren, sloeg zijn houding om in openlijke vijandschap. En dat is te lezen in zeer talrijke Koran-teksten over "ongelovigen", waaronder Joden en Christenen worden verstaan.

Jeruzalem werd door Mohammed betrokken bij zijn pogingen om de Joden te overreden zich bij zijn nieuwe religie aan te sluiten. Daarom bepaalde hij de richting van het gebed (kiblah) in de richting van Jeruzalem. Toen dat niet bleek te werken, keerde de kiblah naar het zuiden, in de richting van Mekka. Zo is het nu ook nog.

638 - 682

Jeruzalem wordt niet één keer in de Koran genoemd. Na de bezetting van Palestina door de moslims, werd Ramle (± 30 mijl westelijk), de nieuwe hoofdstad. Jeruzalem betekende toen dus niks voor de volgelingen van Mohammed. In 682, ± 50 jaar na de dood van Mohammed, herontdekte de islam Jeruzalem. Abd al-Malik, de Omajjaden Kalief, had een alternatieve plaats nodig voor de bedevaart en vestigde zich in Jeruzalem, dat toen onder zijn controle stond.

Om het belang van Jeruzalem voor de islam kracht bij te zetten werd er ergens in het "islamiseringsproces" verteld dat Mohammed in de nacht van zijn hemelvaart van Mekka naar Jeruzalem reisde, op de rug van een wit mythologisch dier. Zo komt hij aan op de "Koepel van de Rots", gelegen op de tempelberg. Mozes, Jesaja, Jezus en andere profeten zaten op een rots en Mohammed bidt er samen met hen. Dit maakt dat de *Qubbat As-Sakrah* moskee voor moslims een van twee heilige gebieden in de stad is.

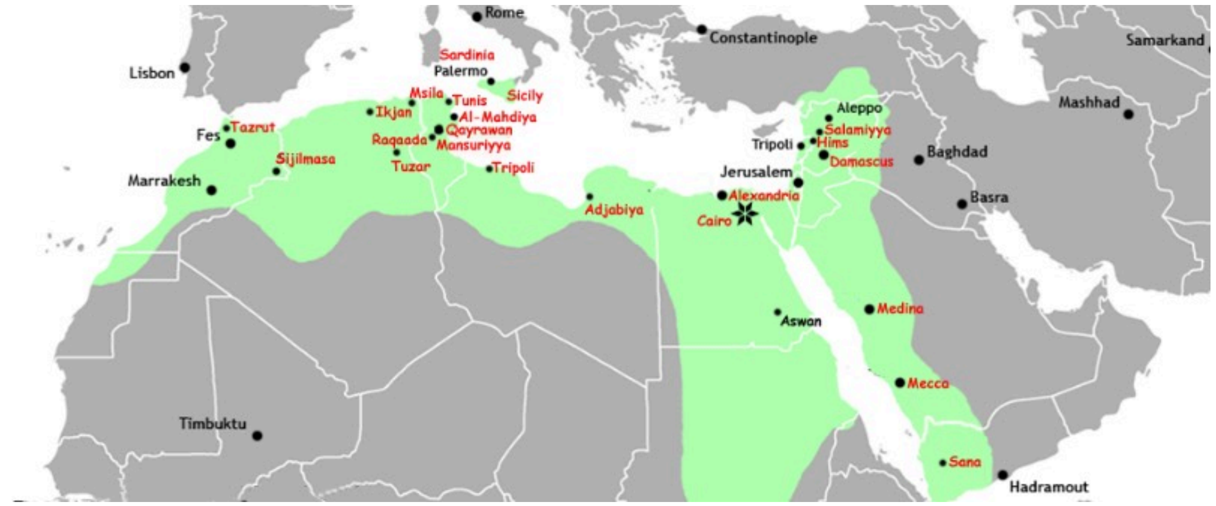
Het islamiseringsproces

Het is goed te weten dat het "islamiseringsproces", waarin dus ook het land des HEEREN en met name de stad Jeruzalem betrokken werd, een kenmerkend onderdeel is van de door Mohammed gestarte religie. Het is bepaald niet zo dat de islam zoveel nieuws vanuit zichzelf gebracht heeft. Het was meer confisqueren van wat andere religies al hadden of wat elders al was. In ieder geval werd het e.e.a., dat dit voorheen niet was, tot "onderdeel van de islam" gemaakt.

Mekka en de heilige steen - al-Ka'bah - waren voorheen heilige plaatsen van de heidense Arabieren, die vóór Mohammed (570 - 632) uiteraard nog geen moslim waren, omdat de islam helemaal niet bestond vóór Mohammed. Dat de islam bestaande heiligdommen ingelijfd heeft, is te zien in de Omajjaden Moskee in Damascus en de Grote Moskee van Istanboel. Net zoals de Al-Aqsa moskee op de Tempelberg in Jeruzalem, werden ze gebouwd op de plaatsen waar Christen-Byzantijnse kerken gebouwd waren.

De claim van de moslims inzake dit gebied, met name de stad Jeruzalem, en zeer zeker de plek waarop de Al-Aqsa moskee staat, is uiteraard volledig onterecht. Men heeft, in hun drang om de wereld te onderwerpen aan de islam, zich iets "wederrechtelijk toegeëigend". Naar verloop van tijd is iedereen dit kennelijk vergeten en denkt de

Vanaf 638

De islam was de heersende religie in het kalifaatgebied van 638 - 1099
Nu is de islam op veel meer plaatsen in de wereld heersend of vertegenwoordigt.

meerderheid in deze wereld dat het altijd zo geweest is of dat in ieder geval de claim van de moslims op Jeruzalem legaal is. Dat is ze dus niet!

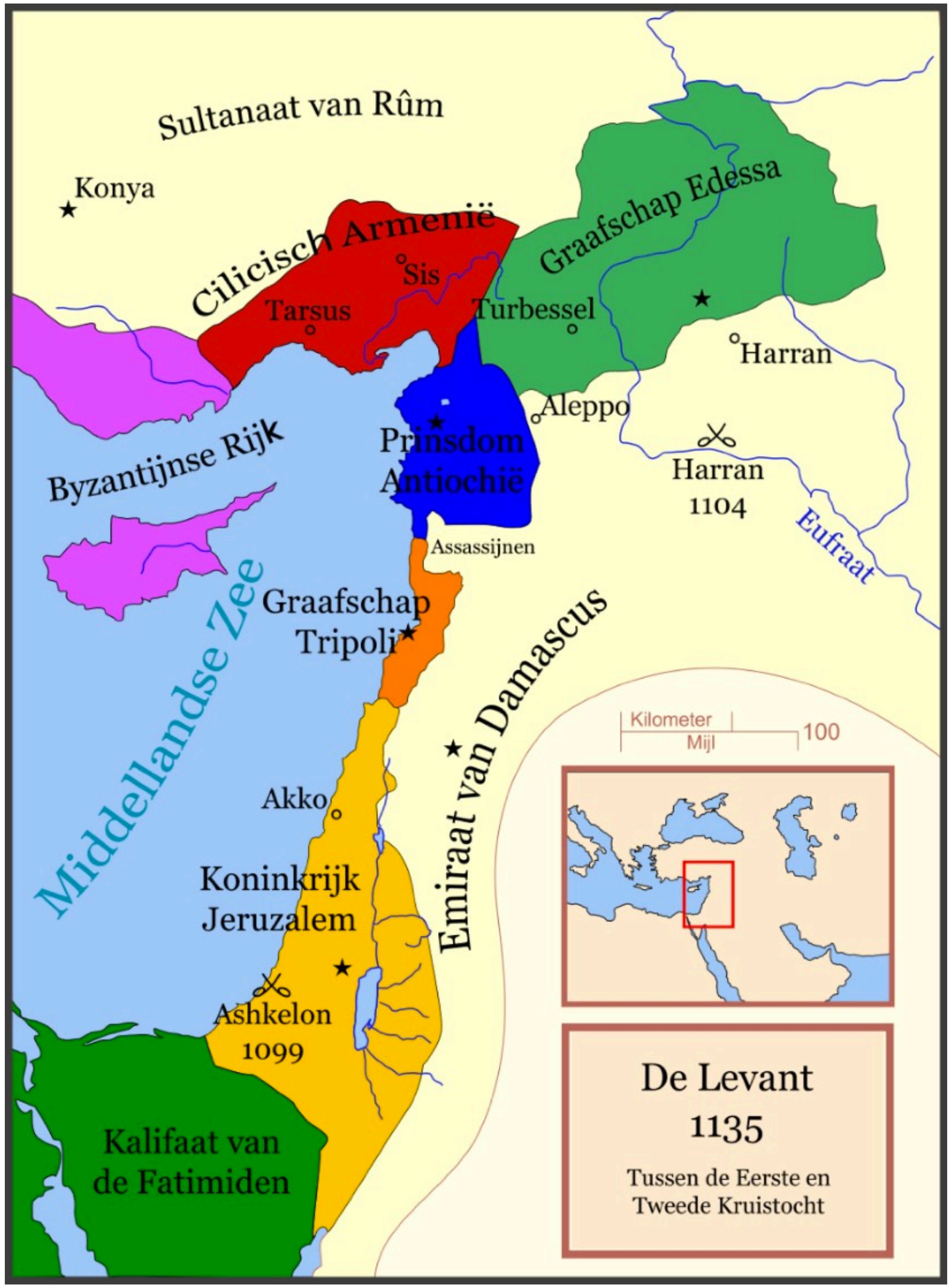
Deze religie, die duidelijk niet dezelfde God heeft als de gelovigen in de Here Jezus Christus, houdt niet ook maar de minste rekening met het feit dat dit het land en de stad des Heeren zijn. De God van de Bijbel (dat is niet "allah") zwijgt in deze tijd en dus komen ook de moslims, net als de Joden, nu nog zonder consequenties weg met hun claims op het land en de stad. Maar dat blijft niet zo, althans dat leert Gods Woord. Om het met de woorden van de profeet Ezechiël te zeggen: "*... zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben*." In de aangekondigde "Dag des HEEREN" zal God niet langer zwijgen m.b.t. tot Zijn land en Zijn stad.

De eerste kruistocht

Ruim 450 jaar stond, wat door Christenen het "Heilige Land" genoemd werd, onder beheer van de islam. Daarna was het de beurt aan het Oost-Romeinse Rijk (Byzantijnse Rijk), dat van 395 - 1453, de voortzetting was van het Romeinse Rijk. Het West-Romeinse Rijk was al in 476 definitief ten onder gegaan. Maar het bracht wel het "Heilige Roomse Rijk" voort en daarin groeide de Rooms-Katholieke kerk, waarin de paus en bisschoppen het, vanuit Rome, voor het zeggen hadden. Het Oost-Romeinse Rijk en paus Urbanus II sloegen in 1095 de handen ineen bij het voornemen om de heilige stad Jeruzalem en het Heilige Land te bevrijden van islamitische heerschappij. Dit resulteerde in de eerste kruistocht in 1099. Het werd een bloedige verovering van Jeruzalem, onder leiding van Godfried de Bouillon. Daarmee werd het overigens op geen enkele manier een "Joodse staat".

Het "koninkrijk Jeruzalem" werd hierna een kruisvaardersstaat in Palestina van 1099 - 1291. Het kende diverse heersers en veroveringen, zoals in 1187 en 1244. Voor het einde van het "Koninkrijk Jeruzalem" staat 1291 in de boeken. Uiteraard had de Eigenaar van het Heilige Land niets met dit koninkrijk te maken. De zelfbenoemde koningen hadden louter zichzelf geïnstalleerd, geheel zonder erkenning dat het land des Heeren helemaal niet van hen was. De Here Jezus Christus, straks de echte Koning in Jeruzalem, liet ook dit toe. Het was toen, en ook nu, de "Bedeling der Genade Gods", (Efeze 3 : 2) waarin God werkt aan Zijn Gemeente en zwijgt voor de wereld en niet werkt in of aan Jeruzalem en Judea.

1099 - 1291

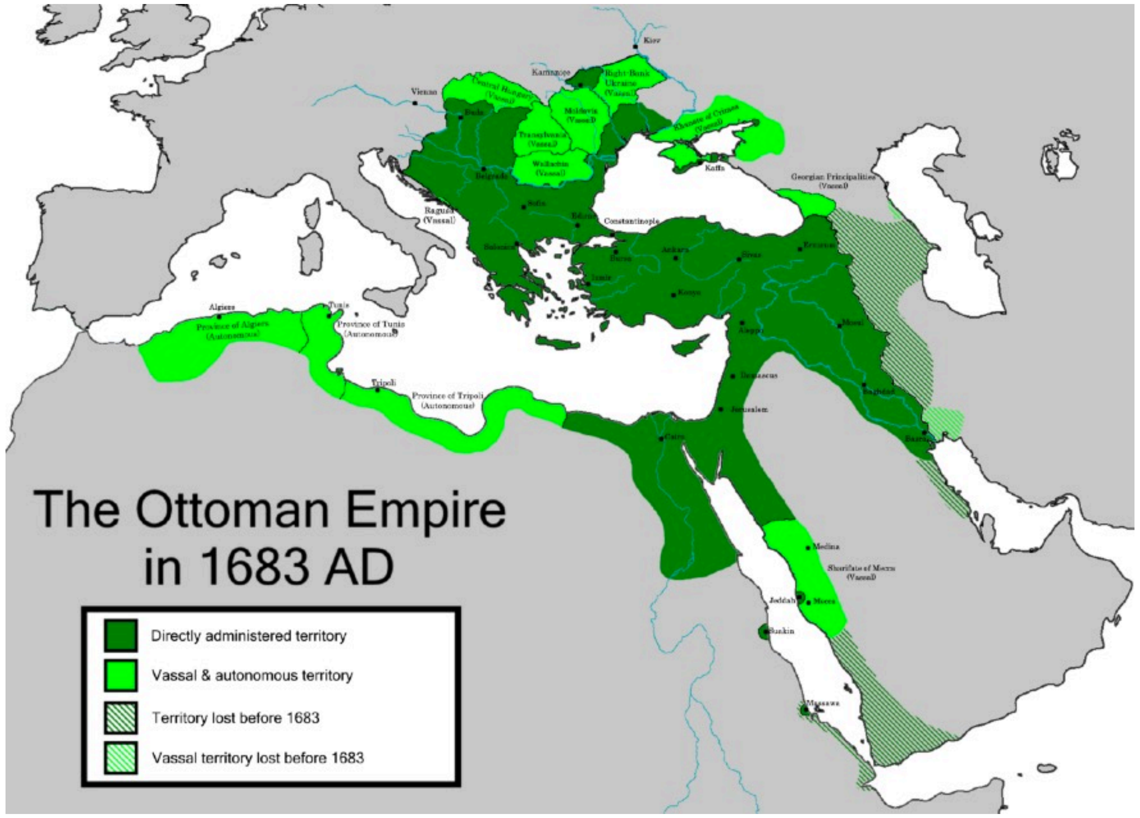
Het Ottomaanse Rijk

Het Ottomaanse Rijk, waarvan de oorsprong terug te voeren is naar 1299, kreeg de zeggenschap over Palestina, Judea en Jeruzalem in 1517. Toen werden Groot-Syrië, met daarin Palestina, Egypte, (het toenmalige) Transjordanië en later delen van het Arabisch Schiereiland ingelijfd. Het Ottomaanse Rijk was een veelvolkerenstaat met heel wat godsdiensten, waaronder kleine Christelijke en Joodse minderheden. Die kenden een relatieve vrijheid, buiten de overheersende godsdienst, de islam. Deze "dhimmi's", voornamelijk Christenen en Joden, konden rekenen op bescherming onder het Ottomaanse gezag.

Osman was de eerste Ottomaanse sultan. Hij streed om de islam te kunnen verbreiden. Zijn opvolgers deden dat ook. De 10e sultan, Soleiman de Grote, ondernam de eerste poging om de stad Wenen in te nemen. Het "beleg van Wenen" in 1529 slaagde echter niet. De tweede poging, in 1683 onder sultan Mehmet IV, slaagde evenmin, maar daar was wel de in de haast opgeroepen tachtigduizend man sterk ontzettings-leger van Duitse vorsten, voor nodig. Dat stond onder bevel van de met een grote ruitermacht te hulp geschoten Poolse koning Jan III Sobieski.

Het lokaal bestuur legden de Ottomaanse heersers voornamelijk in handen van plaatselijke clans. In Palestina waren dat een aantal in aanzien staande families (de "A'ayan"). In Jeruzalem berustte het gezag niet op landbezit, maar op de uitoefening van religieuze ambten.

1299 - 1918

Europese koloniale machten, met name Engeland en Frankrijk, kregen na 1800 steeds meer invloed in Palestina. Aan het einde van WO I in 1918 hield dit Ottomaanse rijk op te bestaan. Engeland kreeg de macht over het deel "Palestina", het Britse Mandaat.

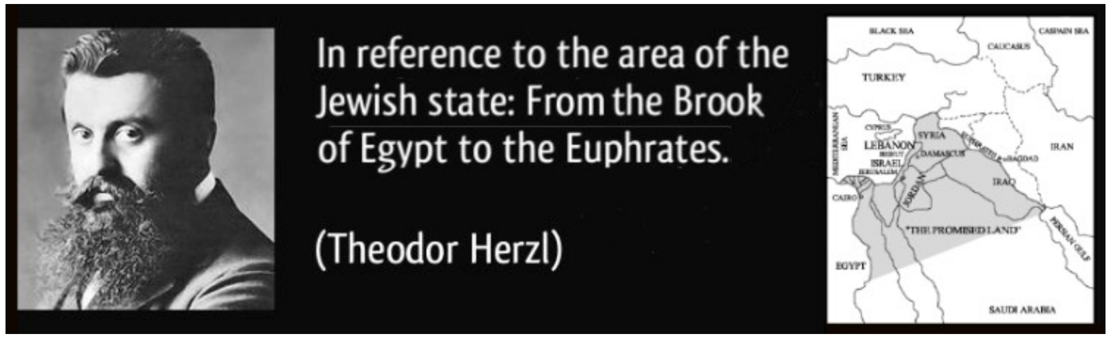
In al die eeuwen onder Ottomaans gezag woonden er Joden en Arabieren in wat nog steeds "Palestina heette" en ook dus in Jeruzalem. Het was echter vooral woestijn-gebied, dat maar weinig bewoning kende, zowel van Joden, Arabieren en Bedoeïenen. Het was allesbehalve een florerende omgeving in die tijd.

Op weg naar de Joodse staat

Het is goed om te onthouden hoe de inwoners van Palestina genoemd werden vanaf de tijd dat het gebied onder het Britse Mandaat kwam te staan. Er woonden grofweg drie categorieën: "Palestijnse Bedoeïenen", "Palestijnse Arabieren" en "Palestijnse Joden". Die werden allen zo genoemd, omdat ze nu eenmaal in deze landstreek woonden. Er was toen dus niet zoiets als een apart "Palestijns volk". Die claim is van latere orde, zoals we verderop nog zullen zien.

De Joden werden in het begin van de 20e eeuw dus ook Palestijnen genoemd. "Palestijnse Joden" om precies te zijn. Dat is nog terug te vinden in de voorganger van de huidige "Jerusalem Post". De "Palestine Post" startte in 1932 en pas in 1950 veranderde deze krant haar naam in "Jerusalem Post".

Verreweg de meeste Joden in de wereld woonden overigens niet in Palestina. Onder aanvoering van de Oostenrijks-Hongaarse Jood Theodor Herzl kreeg het al langer bestaande "zionisme" in 1896 een impuls. Na zijn "Der Judenstaat" ontstond het georganiseerde zionisme. En zo was was men via de "politieke route" op weg naar een eigen "Jodenstaat", waarbij de naam "Israël" in geen velden of wegen te bekennen was. Herzl en de zionisten trokken zich niks aan van de Woorden Gods. De God van Wie het Land is dat toen Palestina genoemd werd, hield de Joden, vanwege hun ongeloof in de dagen van de Here Jezus en Handelingen, niet voor niets nog steeds in de verstrooiing (diaspora).

Herzl wilde een groot gebied voor de nog te vormen Joodse staat.

En toch had Herzl het niet helemaal mis, alleen had hij dat waarschijnlijk zelf niet door. Uit de Schrift blijkt dat er, volgens de profetieën voorafgaand aan de wederkomst van de Here Jezus, een ongelovige Joodse staat zou komen. Diverse bijbelonderzoekende gelovigen spraken al ruim vóór Herzl over een terugkeer, in ongeloof, van Joden naar Palestina. H.C. Voorhoeve zegt in zijn in 1866 voor het eerst uitgegeven boek "De Toekomst onzes Heeren Jezus Christus" o.a.:

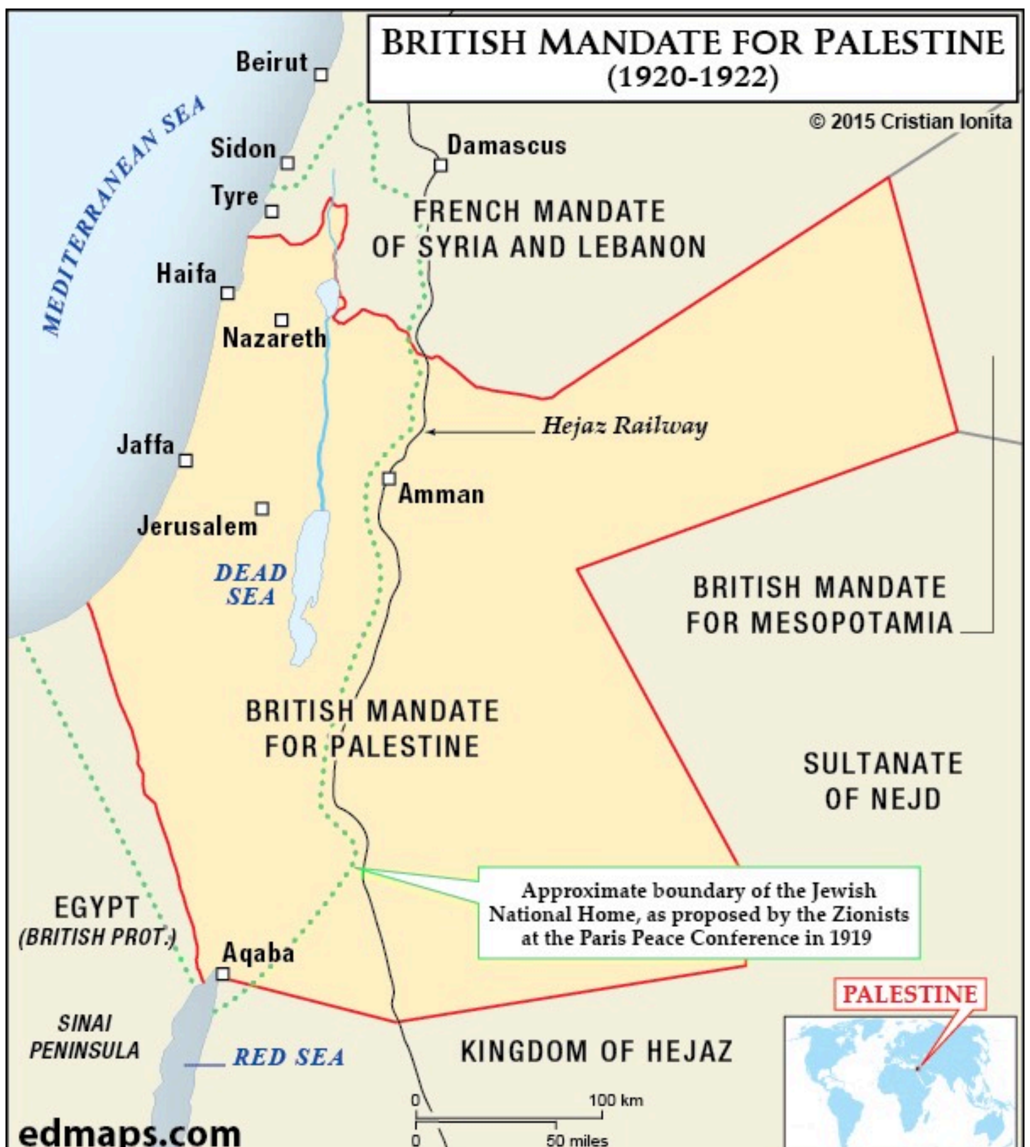
> *Verder volgt hieruit, dat de twee stammen ongeloovig naar Palestina zullen terugkeeren.*
>
> *Gelijk wij vroeger bewezen hebben, zullen vóór de komst des Heeren alleen de twee stammen van Israël naar Palestina terugkeeren.*

Het was in de 19e eeuw duidelijk dat er weliswaar Joden woonden in Palestina, toen nog onder het Ottomaanse Rijk, maar dat de vervulling van Bijbelse profetieën een soort van terugkeer van de 2 stammen, onder de naam "Juda", vereiste. Toen was het nog niet zover, maar er werd wel naar toe gewerkt.

1917 - 1920

Nationaal Tehuis in Palestina

In 1917, in de laatste dagen van het Ottomaanse Rijk, werd de "Balfour Verklaring" opgesteld en aangeboden aan baron Walter Rothschild. Daarin werd de Europese zionistische

leiders een "Nationaal Tehuis in Palestina" beloofd door met name Engeland en Frankrijk. Het gebied dat men voor ogen had, bleek toen al de voedingsbodem te zijn voor de wrok van de Arabieren. Zij meenden dat Engeland hen een groot deel van het mandaatgebied beloofd had. De Arabische landen voelden zich onheus behandeld en dat verklaart voor een groot deel hun latere handelen.

In 1919 en 1920 kwamen de winnaars van WO I met elkaar een nieuwe verdeling van landen en gebieden overeen. Er werden vooral in het Midden-Oosten "rechte lijnen" als landsgrenzen getrokken. De gewenste contouren van het "Nationaal Tehuis in Palestina", dat om politieke redenen niet "Joodse staat" of "natie" werd genoemd, werden op de kaart getekend. Het gebied, bestemd voor de zionisten, was een flink stuk groter dan wat nu de staat Israël is. Uiteraard was er in deze opzet geen enkele sprake van "de Westbank" en ook niet van Gaza. De Golan-hoogte in het noorden zou zich ruim binnen de bedachte grenzen gaan bevinden, evenals de rivier de Jordaan.

In de hoogste Engelse kringen speelden religieuze motieven mee. Men wilde behulpzaam zijn bij een "terugkeer" van Joden naar het bijbelse Palestina. Dus ook in de kringen van "Efraïm, de 10 stammen" was men het zicht op het profetische Woord Gods kwijtgeraakt. Ze hadden kunnen weten hoe het zit, maar wilden toch in eigen kracht God en de Joden een handje helpen.

De "San Remo Resolutie"

De verdeling van de mandaten, onder toezicht van de "Volkerenbond", de voorloper van de "Verenigde Naties", werd vastgelegd in de "San Remo Resolutie" van 25 april 1920. De volgende vaststelling is nooit herroepen:

> *De mandataris zal verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de verklaring die oorspronkelijk werd afgelegd op 8 november 1917 door de Britse regering en aangenomen door de andere geallieerde mogendheden, ten gunste van de vestiging in Palestina van een nationaal huis voor de joden, met dien verstande dat niets zal worden gedaan dat de burgerlijke en religieuze rechten van bestaande niet-joodse gemeenschappen in Palestina ...*

Over een "Palestijns volk", wordt uiteraard niet gesproken. Er zou een "Joods huis" komen, waarbij de Joden het kennelijk voor het zeggen zouden hebben, maar waarbij zij wel de burgerlijke en religieuze rechten van bestaande niet-joodse gemeenschappen in dat gebied zouden eerbiedigen. Naar de mens gesproken was de eerste opzet goed. Maar als het "uit de mens" is, dan kun je ook verwachten dat er van mooie voornemens niets of te weinig terecht komt. Hier gaat het niet anders. Al in 1922 was er een bijstelling van het plan. Politiek gekonkel moet nu eenmaal tot compromissen leiden. Het grootste oostelijke deel van de kaart van

1922 - 1947

1920 werd, na zwaar aandringen van de Arabieren, aan het in 1920 "uitgevonden" Trans-Jordanië (nu Jordanië) gegeven. De Golanhoogte ging in 1923 naar Syrië, toen dat nog Frans Mandaatgebied was.

In de periode van 1922 - 1947 is heel veel gebeurd met het land en de bewoners. Zie artikel: "De Economie van Nederzetting: Joden en Palestijnen sinds 1880". De ontwikkelingen waren voor de Joden echter niet gunstig. Minder dan 25% van het gebied dat hen toegezegd was bleef over voor hen. De Britten bleken ook niet bepaald de te verwachten trouwe bondgenoot te zijn. Zij overtraden steeds de Balfour- en Mandaat-eisen voor een Joods Nationaal Thuis en voor de "besloten joodse nederzetting". Zij beperkten constant het aankopen van land waar de Joden konden wonen, bouwen en werken. In 1939 werd het Joden zelfs bijna volledig verboden naar Palestina te gaan. Maar de massale illegale immigratie uit Arabische landen naar het Westen van Palestina werd oogluikend toegestaan. En zo kon deze groep Arabieren flink toenemen. Voorheen was men niet zo happig om naar dit onontgonnen gebied te gaan. Dat veranderde toen de Palestijnse Joden het land tot ontwikkeling en bepaalde mate van bloei brachten.

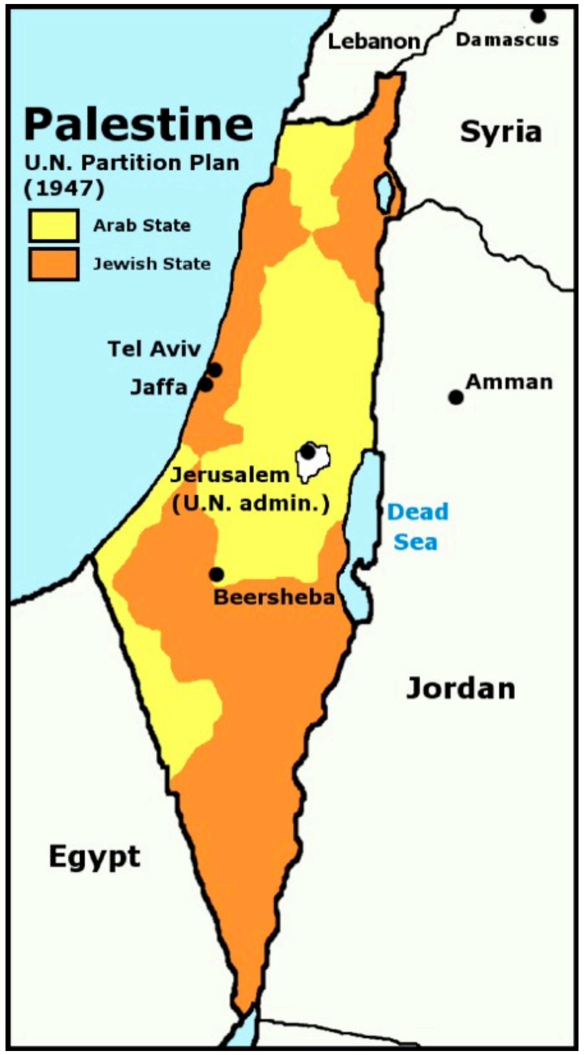
1946 - 1948

Het begin van de Staat Israël

Op 29 november 1947 nam de Verenigde Naties het verdelingsplan aan inzake het bestuur van Palestina ná het aflopen van het mandaat van Groot-Brittannië op 15 mei 1948. Het land zou verdeeld worden in een onafhankelijke Joodse en in een onafhankelijke Arabische staat. Beide staten zouden een economische unie vormen. Op de kaart rechts is te zien hoe de verdeling er uitzag. Het grondgebied voor de Palestijnse Joden was aanzienlijk kleiner, dan een kleine 20 jaar daarvoor.

Met name de Palestijnse Arabieren kwamen er veel beter vanaf. Ze hadden niet alleen een zeer grote eigen staat gekregen (Transjordanië in 1923), maar óók nog eens een onafhankelijke Arabische staat in het gebied van de Middellandse Zee tot aan de rivier de Jordaan. Dit gebied behield in 1923 de naam "Palestina". Het oostelijk van de Jordaan gelegen gebied kreeg toen de naam "Transjordanië" (= "Over de Jordaan'"). Op 25 mei 1946 werd het nog zo jonge land onafhankelijk als het "Hasjemitisch Koninkrijk", vernoemd naar "Hashim ibn Abd Manaf", de overgrootvader van Mohammed, de oprichter van de islam.

De huidige koning van Jordanië, "Abdullah II bin Al-Hussein", is de 41-ste generatie na Mohammed. Zijn overgrootvader "Abdullah I" begon als emir in Transjordanië en werd in 1946 koning Abdullah I. Hij zag de verdeling van het land links van de Jordaan, waarin voorzien was in een aparte status voor Jeruzalem, tot stand komen. Hij zag ook het "proces" dat leidde tot de oprichting van de Staat Israël op 14 mei 1948, slechts één dag voor het einde van het Britse mandaat. Die oprichting was gebaseerd op de VN-resolutie uit 1947.

De keuze voor de naam "Israël" kwam als een volkomen verrassing. Er werd eerder gedacht aan "Zion" of aan het behouden van de naam "Palestina". De keuze van de naam "Israël", wat "strijder met God" betekent, had eigenlijk niet slechter kunnen uitvallen. Een naam kiezen die de Ware God uitsluitend bestemd heeft voor Zijn volk, dat in geloof leeft (trouw is) uit Zijn Hand, zouden mensen met kennis van zaken nooit doen. Daaruit blijkt maar weer dat de oprichters van de Staat Israël zich niets gelegen lieten aan het Woord Gods. Aan de andere kant deden zij - onbewust - wel wat in dat Woord geschreven staat, namelijk een ongelovige Joodse staat oprichten.

De profeet Ezechiël, werd in 597 B.C. weggevoerd naar Babel. Vanuit die ballingschap kondigde hij, in Ezechiël 33-37, de terugkeer van "het huis Israëls" naar het beloofde land aan. Met als hoogtepunt de verklaringen omtrent de "dorre doodsbeenderen" ("*het ganse huis Israëls*"), in Ezechiël 37. Die zouden levend gemaakt ("Geest in komen") worden door de HEERE Zelf, staat er. Ezechiël 37 : 14 zegt o.a.:

> *En Ik zal Mijn Geest in u geven, en gij zult leven, en*
> *Ik zal u in uw land zetten;*

De HEERE zal Zijn Geest geven en Israël (de 12 stammen) in het land zetten ("uw land") met alle bijbehorende zegeningen. Dat is echter nog nooit gebeurd! Direct na de ballingschap niet en later ook niet. Maar de HEERE heeft dit gesproken en dus moet het hoe dan ook gaan zoals Hij aangekondigd heeft. Geen twijfel over mogelijk. De vervulling van de profetieën in Ezechiël, en vele andere, mag dan duizenden jaren op zich laten wachten, maar het zal gebeuren!

De beschrijving dat de dorre beenderen tot elkaar kwamen, er vlees op kwam en huid overheen getrokken werd, duidt op het tot leven komen van zowel de 10 als de 2 stammen, die tot één levend geheel gevormd worden. "Dorre doodsbeenderen" staat voor het ongeloof van Israël. Leven staat dan voor een vanuit het hart gelovig Israël, dat haar vertrouwen stelt op de Here Jezus Christus. Dat wordt nogmaals verteld via de "twee houten", die bij elkaar gevoegd zouden worden. Wie Ezechiël 37 leest, weet dat de beschreven situatie (in het land des Heeren) nog niet is aangebroken.

Ezechiël 37, vanaf vers 16

> *Zo spreek tot hen: Alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal het hout van Jozef, dat in Efraïms hand geweest is, en van de stammen Israëls, zijn metgezellen, nemen, en Ik zal dezelve met hem voegen tot het hout van Juda, en zal ze maken tot een enig* (= één) *hout; en zij zullen één worden in Mijn hand.*
>
> *Spreek dan tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal de kinderen Israëls halen uit het midden der heidenen, waarhenen zij getogen zijn, en zal ze vergaderen van rondom, en brengen hen in hun land;*
> *En Ik zal ze maken tot een enig* (één) *volk in het land, op de bergen Israëls; en zij zullen allen te zamen een enigen* (Eén) *Koning tot koning hebben;*
> *...*
>
> *En Mijn Knecht David* (spreekt over de Erfgenaam van David) *zal Koning over hen zijn; en zij zullen allen te zamen één Herder (*Joh. 10 : 11*) hebben;*
> *En zij zullen wonen in het land, dat Ik Mijn knecht Jakob gegeven heb, waarin uw vaders gewoond hebben; ja, daarin zullen zij wonen, zij en hun kinderen, en hun kindskinderen tot in eeuwigheid, en Mijn Knecht David zal hunlieder Vorst zijn tot in eeuwigheid.*
> *En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, het zal een eeuwig verbond met hen zijn; ...*

1947 - 1949

Oorlog tegen de Staat Israël

En zo kwam er dan toch een "Joods tehuis", met name voor de overgebleven Joden van WO II. Een dag later was het echter alweer gedaan met de rust in dat "huis". Het intrekken van de Engelse bescherming, de dag na de onafhankelijkheidsverklaring, bleek het startsein te zijn voor een georganiseerde poging om direct en resoluut een einde te maken aan die net benoemde doorn in het ogen van Arabische landen eromheen. Het was onderdeel van de "Arabische onafhankelijkheidsoorlog" van 1947-1949, die begon als burgeroorlog tussen Arabische Palestijnen en Joodse Palestijnen.

De landen Transjordanië, Egypte, Irak, Syrië en Libanon dacht eenvoudig te kunnen toeslaan. De wel heel erg kersverse Joodse staat werd als zwak beschouwd en de eigen kracht groot. In de herfst van 1947 werden de ware bedoelingen met de Joden al eens benoemd door de dienstdoende leider (Azzam) van de Arabische alliantie:

> *Persoonlijk hoop ik dat de Joden ons niet tot deze oorlog dwingen, want het zou een uitroeiingsoorlog en een ontzettende slachting kunnen worden waarover later net zo gesproken zal worden als over de Mongoolse slachting en de oorlog met de Kruisvaarders.*

Een jaar later, toen het toch allemaal niet zo eenvoudig bleek te zijn om de Joden te verslaan, gevolgd door:

> *Het doet er niet toe hoeveel er zijn, we zullen ze de zee in vegen.*

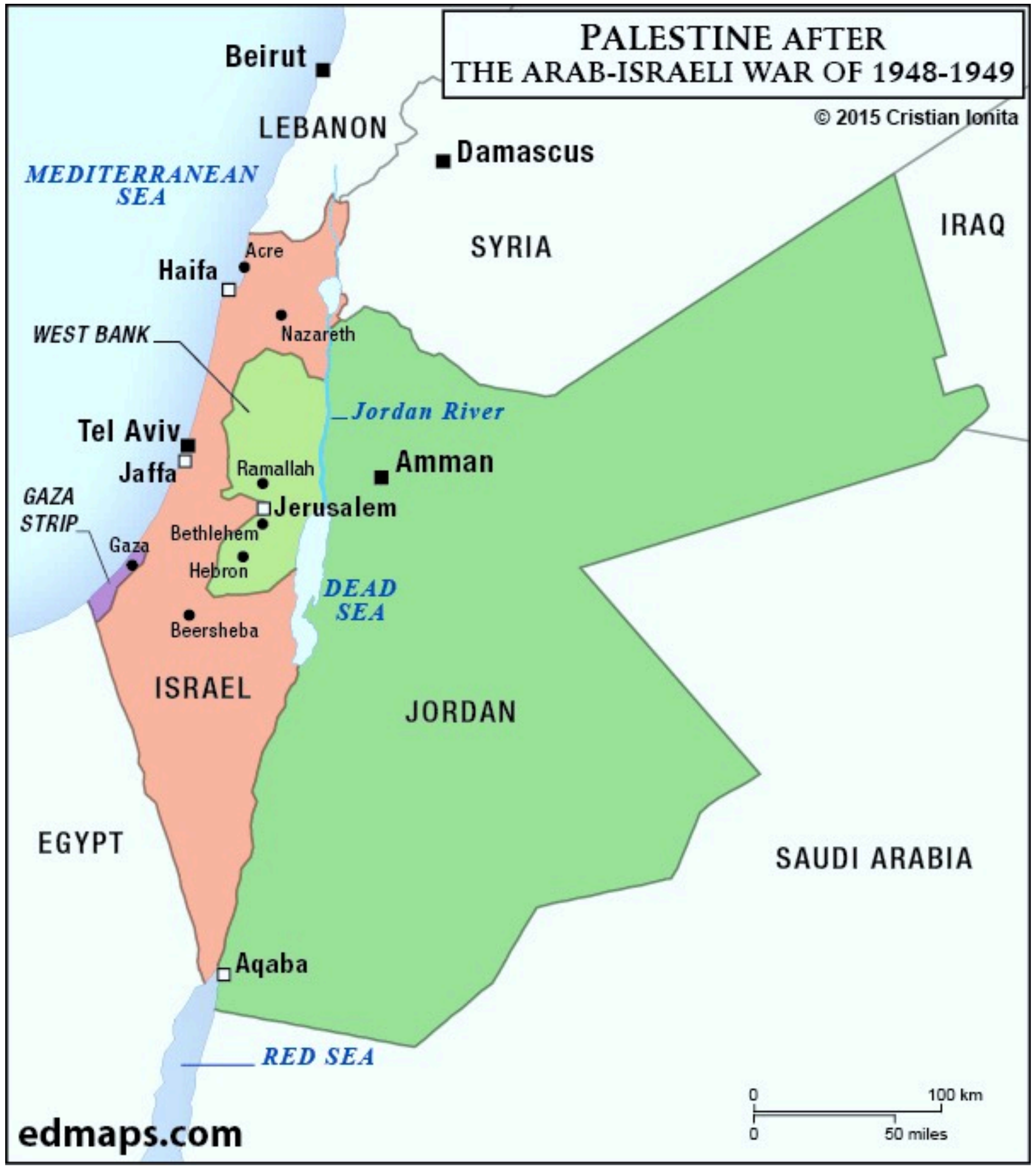
Dat betekende wel dat de aanwezigheid van Arabieren voor dat moment niet zo handig was. Ze konden beter even vertrekken om later weer terug te kunnen keren als de Joden inderdaad de zee in gedreven zouden zijn.

Maar ... het liep heel anders. Door allerlei oorzaken slaagden de Arabische landen rondom de Joodse staat niet in hun plan, hoewel Transjordanië wel een flink stuk veroverd had op de Joden. Dat zou gebeurd zijn na een soort deal tussen Joodse leiders en Transjordanië. De staat Israël mocht op haar beurt gebieden innemen die oorspronkelijk voor de Arabieren bedoeld waren.

Dat resulteerde uiteindelijk in 1949 in de verdeling zoals aangegeven op de kaart hiernaast. Wat nu heet "West Bank" (Judea en Samaria) en Oost-Jeruzalem, inclusief heilige Joods plaatsen, waren bezet en geannexeerd door Jordanië. Egypte hield er ook nog wat over. Dat land kreeg de zeggenschap over de "Gazastrook" in handen.

"Palestijnse vluchtelingen"

In deze periode ligt de oorsprong van wat in onze tijd de "Palestijnse vluchtelingenkwestie" heet. Bedoeld wordt de uittocht van veel Arabische Palestijnen. Enerzijds vrijwillig uit Arabisch en Joods gebied en anderzijds als gevolg van de verovering van gebied door de Joden. Zij kwamen uiteindelijk in diverse vluchtelingenkampen in de omringde Arabische landen én in door Arabieren bezette en/of geannexeerde gebieden terecht. Daar worden zij tot op de dag van vandaag onderhouden door UNRWA, een VN-vluchtelingenorganisatie alléén voor Palestijnen. Hun aantal is explosief toegenomen, mede door gesjoemel met aantallen en met mensen, al vanaf 1949.

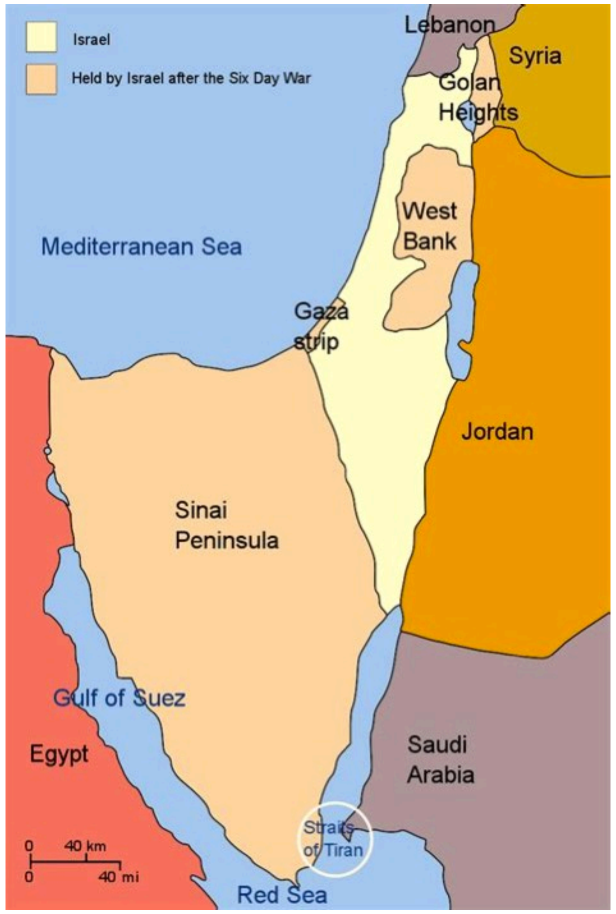
Wie wat verder kijkt dan bekende nieuwsvoorzieningen begrijpt het "vluchtelingenprobleem" veel beter en ziet dat het de Arabieren zelf zijn die het hebben laten ontstaan én laten groeien tot niet op te lossen proporties. Eveneens wordt dan duidelijk dat de diverse betrokken Arabische partijen (moslims) helemaal niet geïnteresseerd zijn om een einde te maken aan de situatie, die hen eigenlijk wel goed uitkomt in hun conflict met Israël.

1949 - 1967

De zesdaagse oorlog

We maken een sprong naar 1967, waarbij Jeruzalem in het middelpunt staat. Op de derde dag van de zes-daagse oorlog (7 juni) heroverde Israël de stad op de Arabieren. Dat was een belangrijke gebeurtenis met veel symbolische waarde voor de Joden. Zij claimen deze "stad van David", die tenslotte ook een afstam-meling van Juda en daarmee Jood was. Uiteraard is dat een onterechte claim vanwege het simpele feit dat de Joden die Jeruzalem opeisen ongelovig zijn in de Here Jezus Christus. Dan valt er helemaal niks rechtmatig te claimen. Als ze wel gelovig waren geweest, dan hadden ze geaccepteerd dat de Heer hen daar niet wilde hebben tot pas aan het begin, maar vooral ná de nog in de toekomst liggende "70-ste week van Daniël" (Daniël 9).

In juni 1967 vielen gecombineerde legers van Egypte, Syrië en Jordanië aan met het duidelijke doel: "De vernietiging van Israël". Dat zou toen toch hebben moeten lukken met de steun van een tiental andere Arabische landen en van de Sovjet-Unie. Maar... weer liep het totaal anders dan gedacht. In slechts zes dagen werd de Arabische coalitie in feite weggevaagd en kwam er van het hele idee van de vernietiging van de staat Israël niks terecht. Het grondgebied was zelfs flink gegroeid. Zo was de complete Sinaï-woestijn veroverd, alsook de Gaza-strook, de West Bank en de Golanhoogten aan de grens met Syrië. In de jaren daarna werden de veroverde gebieden onder druk van vredesonderhandelingen weer van de hand gedaan. In november 1979 werd het belangrijke vredesverdrag ("de koude vrede") tussen Israël en Egypte getekend. In 1994 volgde de vrede met Jordanië.

Bijzonder is dat de Israëliërs de in 1967 veroverde controle over de Rotskoepel op de Tempelberg al snel teruggaven aan de islamitische religieuze autoriteiten. Bij de Westelijke Muur las legerleider Moshe Dayan deze verklaring voor aan de pers: "We zijn teruggekeerd naar de heiligste van onze sites en zullen er nooit meer van worden gescheiden. Aan onze Arabische buren strekt Israël de vredeshand uit; en aan de volkeren van alle religies garanderen wij volledige vrijheid van aanbidding en religieuze rechten. We zijn niet gekomen om de heilige plaatsen van anderen te veroveren, noch om hun religieuze rechten te verminderen, maar om de eenheid van de stad te verzekeren en er in harmonie met anderen in te leven."

De mythe van een "Palestijns volk"

In 1964 werd de PLO (Palestijnse Bevrijdingsorganisatie) opgericht, want Palestina moest bevrijd worden van de Joden. Op dat ogenblik beschouwden de oprichters de Westelijke Jordaanoever en Gaza niet als een deel van het toekomstige Palestina. Pas ná de verloren Zesdaagse Oorlog besloot de PLO dat de Westelijke Jordaanoever en Gaza deel uitmaakten van de Palestijnse staat die men wilde hebben. De Palestijnse claim op Jeruzalem kwam pas ruim na 1967. In het PLO-handvest van 1968 wordt Jeruzalem niet één keer genoemd. Pas na 1988, toen Jordanië afstand deed van de claim op de Westelijke Jordaanoever, maakte de PLO van Jeruzalem een belangrijke eis.

Belangrijk in dit verband is dat de claim, dat er al heel lang zoiets als een "Palestijns Volk" zou bestaan, totaal misplaatst is. Het is een mythe. Er waren Palestijnse Arabieren, net als Palestijnse Joden, en dat was evenmin een bestaand volk in de traditionele zin van volken. Joden van overal verenigden zich in de staat Israël en de aldaar aanwezige Arabieren wilden daarna ook iets dergelijks instellen, maar daarvoor zouden de Palestijnse Joden, inmiddels Israëliërs, moeten wijken.

De in 2004 overleden Yasser Arafat heeft het slim gedaan. Deze voormalige leider van de PLO wist door consequent taalgebruik te bewerkstelligen dat er steeds meer gesproken werd over een "Palestijns volk", dat om die reden recht zou hebben op een eigen staat en bevrijding van de zo gehate "bezetter", de staat Israël. Inmiddels denkt bijna iedereen dat

PLO-president Arafat op de foto met het gezin van Sigrid Kaag (D66). Haar man, Anis al Qaq, was in die tijd vice-minister onder Arafat

er altijd sprake is geweest van een "Palestijns volk", dat overigens "Filistijns volk" wordt genoemd door henzelf in het Engels. De in 2020 overleden PLO-onderhandelaar Saeb Erekat zei het zo: "Ik ben de trotse zoon van de Kanaänieten, die daar 5.500 jaar geleden leefden ..." Door de huidige verzameling Arabieren in Gaza en op de Westbank gelijk te stellen met de Filistijnen uit de oudheid, probeert men "geschiedenis" te verkrijgen. Men claimt ten onrechte de historie van een volk, dat lang geleden in dit gebied woonde. Men zou in deze dagen hetzelfde volk zijn... en dat is volkomen onzinnig voor wie de geschiedenis kent. De huidige Arabieren aldaar zijn op geen enkele wijze afstammelingen van de Filistijnen. Die kwamen ± 3200 jaar terug van Kreta naar Gaza en hielden op te bestaan - als volk - onder Nebukadnezar. Ze stammen af van Noach's zoon Cham en de Arabieren van Sem. Genetisch, taalkundig en cultureel hebben de huidige "Palestijnen" niets met de oude Filistijnen van doen.

Oordeel over de Filistijnen

Het kan dan wel slim geweest zijn van Arafat en zijn kompanen om te doen alsof zij nazaten van het oude "Filistijnse volk" zijn, maar eerlijk is dat niet als je weet dat die Filistijnen toen een moedergodin vereerden, graag wijn dronken, varkensvlees aten en misschien ook wel hond. Besnijdenis was hen vreemd. Dat past allemaal niet bij moslim-Palestijnen in deze dagen.

Verstandig is het evenmin. Zeker niet omdat men dit gebruikt om permanent Gaza en de Westelijke Jordaan-oever te kunnen bezitten. Gods land dus. Dat duidt er op dat deze "Arabische Filistijnen" óók geen enkele acht slaan op het Woord Gods. Ze zijn hoogmoedig. En dat is ronduit dom en zelfs levensgevaarlijk. Want in de Bijbel staat dat in de dagen van de wederkomst van Christus, in "de dag des HEEREN", God een strijd zal hebben met de Filistijnen. Vier van hun vijf steden worden genoemd in Zefanja 2 en Zacharia 9, in dat verband. Het is de HEERE (Jehovah) die zegt:

Zacharia 9 : 6

... Ik zal den hoogmoed der Filistijnen uitroeien.

Dit is nog toekomst, de "Dag *(= oordeel)* des HEEREN *(Jehovah)* moet nog aanbreken. Dan is het toch bijzonder dat er, na dik 2000 jaren van afwezigheid, weer een "volk" is dat woont in het gebied van de oorspronkelijke Filistijnen. Het predikaat "volk" heeft men zich zelf toebedacht, evenals de daaraan voorafgaande naam "Palestijns" oftewel "Filistijns". Ze zijn nu weliswaar niet de Filistijnen uit Bijbelse tijden, maar juist omdat ze claimen dat zij dit wel zijn, én zich in de in de Bijbel genoemde steden bevinden, zullen ze onder het oordeel komen dat God zelf zal doen komen over het land (Zijn land) en al wie daar in is.

Zefanja 1 : 2, 3b en 2 : 5

Ik zal ganselijk alles wegrapen uit dit land, ...
... Ik zal de mensen uit dit land uitroeien, spreekt de HEERE.
Wee den inwonenden van de landstreek der zee, den volken der Cheretim! Het woord des HEEREN zal tegen ulieden zijn, gij Kanaan, der Filistijnen land! en Ik zal u verdoen, dat er geen inwoner zal zijn.

Als de huidige, zichzelf Palestijnen noemende inwoners, de westelijke buren van de staat Israël, zouden geloven (want weten kunnen ze het) wat er gaat gebeuren, dan zouden ze de claim op elk stukje land wel uit hun hoofd laten. Daar wil je niet zijn als de Heer doet wat Hij al lang geleden aangekondigd heeft. Er zal niemand van de Palestijnen overblijven, zo zegt de HEERE Zelf. Dat lijkt mij toch voldoende om deze woorden zeer serieus te nemen. Men zou geloven wat de Ware God gesproken heeft, bijvoorbeeld als het gaat om de bewoning van deze landstreek ná dit oordeel.

Zefanja 2 : 7a

En de landstreek zal wezen voor het overblijfsel van het huis van Juda, ...

Ammon en Moab

Dat geldt overigens ook voor de volken Moab en Ammon, (Zefanja 2 : 8) de oostelijke buren van de staat Israël. Dat is het tegenwoordige Jordanië. Dit gebied maakte oorspronkelijk deel uit van Kanaän. Het "over-Jordaanse", het gebied oostelijk van de Jordaan. Over deze volken, uit de zonen van Lot, zal net zo goed oordeel gebracht worden.

Zefanja 2 : 9

> *Daarom,* zo waarachtig *als Ik leef, spreekt de HEERE der heirscharen, de God Israëls: Moab zal zekerlijk zijn als Sodom, en de kinderen Ammons als Gomorra, een netelheide, en een zoutgroeve, en een verwoesting tot in eeuwigheid! De overigen Mijns volks zullen ze beroven, en het overige Mijns volks zal ze erfelijk bezitten.*

God Zelf zal Zijn land reinigen, alvorens het te geven aan wie Hij wil. Wie er zich op dat moment ook in dat land bevindt, is daar totaal ten onrechte en komt onherroepelijk onder het oordeel.

Toekomst

De belofte "tot in eeuwigheid"

Dan komen we terecht bij de hoofdrolspelers in het "land des HEEREN". Dat zijn de Joden, de nazaten van Juda, één van de 12 zonen van Jakob. Dus ook nazaten van Abraham aan wie God persoonlijk de belofte deed:

Genesis 13 : 15

> *Want al dit land, dat gij ziet, zal Ik u geven, en aan uw zaad, <u>tot in eeuwigheid</u>.*

Het is toch niet moeilijk om vast te stellen dat dit nog nooit gebeurd is, in ieder geval niet als "eeuwigheid" de toepassing heeft van "altijd durend". Vervolgens zijn er twee mogelijkheden. Of God heeft iets gesproken dat niet uitgekomen is of zal uitkomen, óf dit staat nog te gebeuren vanwege het simpele feit dat al wat God gesproken heeft, voorzegd heeft, ook echt zal worden uitgevoerd. Ik hou het maar op het laatste. Van de Allerhoogste, de Schepper aller dingen, mag je uiteraard altijd vertrouwen op dat Hij doet wat Hij aangekondigd heeft. Daar hoeft geen enkele twijfel over te bestaan. Dat betekent dat de beloften Gods inzake de 12-stammen Israëls, uitgesproken door Ezechiël toen hij onder de weggevoerde 2 stammen in Babel verbleef, werkelijkheid zúllen worden.

Ezechiël 37 : 21-28

> *Spreek dan tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal de kinderen Israëls halen uit het midden der heidenen, waarhenen zij getogen zijn, en zal ze vergaderen van rondom, en brengen hen in hun land;*
> *En Ik zal ze maken tot een enig (= één) volk in het land, op de bergen Israëls; en zij zullen allen te zamen een enigen Koning tot koning hebben; en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch voortaan meer in twee koninkrijken verdeeld zijn.*
> *En zij zullen zich niet meer verontreinigen met hun drekgoden, en met hun verfoeiselen, en met al hun overtredingen; en Ik zal ze verlossen uit al hun woonplaatsen, in dewelke zij gezondigd hebben, en zal ze reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn.*
> *En <u>Mijn Knecht David zal Koning over hen zijn</u>; en zij zullen allen te zamen een Herder hebben; en zij zullen in Mijn rechten wandelen, en Mijn inzettingen bewaren en die doen.*
> *En zij zullen wonen in het land, dat Ik Mijn knecht Jakob gegeven heb, waarin uw vaders gewoond hebben; ja, daarin zullen zij wonen, zij en hun kinderen, en hun kindskinderen tot in eeuwigheid, en Mijn Knecht David zal hunlieder Vorst zijn tot in eeuwigheid.*
> *En <u>Ik zal een verbond des vredes met hen maken</u>, het zal een <u>eeuwig verbond</u> met hen zijn; en Ik zal ze inzetten en zal ze vermenigvuldigen, en Ik zal Mijn heiligdom in het midden van hen zetten <u>tot in eeuwigheid</u>.*
> *En Mijn tabernakel zal bij hen zijn, en Ik zal hun tot een*

God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn.
En de heidenen zullen weten, dat Ik de HEERE ben, Die Israël heilige, als Mijn heiligdom in het midden van hen zal zijn tot in eeuwigheid.

Zowel Joden als de staat Israël, die nu in "het land" verblijven, zijn op dit moment niet in de positie die Ezechiël uit naam des HEEREN beschreef. De benoemde 10 stammen Israëls (het andere volk/koninkrijk) overigens ook niet.

Wat nu in het land woont, is als geheel (het gaat hier niet om individuen) volkomen ongelovig, in ieder geval in Gods ogen. Zowel de staat Israël, als het Jodendom, dat hardnekkig vasthoudt aan het Judaïsme. Men heeft de Woorden Gods nooit "ter harte" genomen. Men heeft de Koning, de "Mijn Knecht David", nooit aanvaard. De simpele conclusie is dan ook weer dat de Woorden Gods in Ezechiël 37 niet uitgekomen zijn. Nog niet! Maar we kunnen er zeker van zijn dat dit wel zo gaat gebeuren. Binnen afzienbare tijd.

Wat daarvoor gebeuren moet, is in het Profetisch Woord, dat volgens Petrus "zeer vast is", uitermate goed beschreven. Voor er van een gelovig Israël (12 stammen) en zelfs een geheel het aardrijk vullend Koninkrijk Gods vanuit Jeruzalem, sprake zal zijn, moet er nog veel gebeuren. Om te beginnen met het definitieve oordeel over het land en de stad Jeruzalem. Daar spreekt met name Daniël 9 over in zijn 70-jaarweken-profetie. Deze profeet wijst vooruit naar de tijd dat de "overtreding van de stad en het volk" beëindigd zou zijn. Ook dat heeft nog niet plaatsgevonden.

Daniël 9 : 24

Zeventig weken zijn bestemd over uw volk, en over uw heilige stad, om de overtreding te sluiten, en om de zonden te verzegelen, en om de ongerechtigheid te verzoenen, en om een eeuwige gerechtigheid aan te brengen, ...

Voor dat er een "eeuwige gerechtigheid" zal zijn, zal God Zelf stad en land verwoesten. Dat wordt luid en duidelijk aangekondigd door de profeten en de Here Jezus haalt het in Zijn dagen aan (Matthéüs 24). De profeet Zefanja (zie studie Zefanja) zei:

Zefanja 3 : 8

.... want dit ganse land zal door het vuur van Mijn ijver verteerd worden.

God Zelf zal stad en land door vuur verteren. Zo heftig, en vanuit de HEERE Zelf, is het eerder, bij de eerste verwoesting door Nebukadnezar en in 70 A.D. door de Romeinen, niet gebeurd. Evenmin wat gezegd wordt over het einde van de "70-ste week".

Zacharia 12 : 10

... en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.

Toekomst

Overvloeiende van melk en honing

Er zal ontkoming zijn voor degenen die in geloof de "Naam des HEEREN" aanroepen. Dan zal de enige en echte Erfgenaam van die Naam (Jehovah), zich openbaren. Dan zullen zij aanschouwen Hem die zij lang geleden doorstoken hebben. Hij zal hen de stad Jeruzalem uit leiden naar Petra, in het gebied van Edom. Daar, in het buitenland, zullen zij tot geloof komen in de Here Jezus Christus en enige tijd verblijven.

Na de verwoesting van Jeruzalem en het land, en na het opruimen, zal de Here Jezus Christus (inclusief Zijn Lichaam, de Gemeente) dit gelovig Israël rechtmatig terugleiden naar het land dat Hij beloofd had te geven aan het Zaad van Abraham. Dan is het zover dat die belofte voor altijd uitgevoerd wordt. Wat God aangekondigd heeft, zál Hij doen! Daar kijken wij naar uit.

Dat betekent dat het land weer zo zal zijn vóórdat het in verval raakte vanwege "de overtredingen", het ongeloof, van de stammen Israëls. Namelijk "overvloeiende van melk en honing". De HEERE had namelijk "aan uw vaderen" gezworen dat hij voor een overvloed zou zorgen in een prachtig land.

Hoewel er onder de Joden in de afgelopen decennia onmiskenbaar een grote prestatie is geleverd in het tot bloei brengen van het land, is Kanaän nog steeds verre verwijderd van wat aan de standaard van de Heer inzake "overvloeiende van melk en honing" voldoet. Het was echter nog veel erger. Het eerder aangehaalde artikel (pag. 23) zegt daarover:

> *Walter Clay Lowdermilk wist dat in de oudheid Palestina grotendeels zelfvoorzienend was, met een bevolking van miljoenen mensen. Vol met bossen, vol met schapen en geiten, vol met boerderijen en wijngaarden, riep het landschap een beeld op van Europese overvloed. Toen echter Lowdermilk in 1939 aankwam in het gebied was het vooral een milieu-ramp. Zoals hij vertelde in zijn boek van 1944, "Palestina, Land van Belofte":*
>
> *"Toen joodse kolonisten hun werk voor het eerst begonnen in 1882 ... was de hoger gelegen vruchtbare aarde op minstens de helft van de heuvels geërodeerd tot op de harde ondergrond; waterstromen die de kustvlakten doorkruisten waren verstikt met erosiebrokstukken van de heuvels en vormden pestilente moerassen, besmet met de gevreesde malaria; van de schone steden en kunstige constructies van oude tijden waren nog slechts droevige ruïnes over."*

In eigen kracht hebben met name Joden een duidelijke verbetering weten te bereiken, maar het is aan de Heer Zelf om het land en de stad te herstellen in de glorie en de overvloed die Hij voor ogen - en ook beloofd - heeft.

Van Jeruzalem zal de wet uitgaan

Wie nu naar de staat Israël en de Palestijnse Arabieren kijkt, inclusief omringende landen, kan zich wellicht niet echt voorstellen dat het ooit nog goed zal komen in deze regio. Allemaal claimen ze het land dat in de verste verte niet van hen is. Men is er zwaar illegaal en dat zullen ze ervaren. De God van de Bijbel zal hen er hardhandig uit verwijderen en persoonlijk Zijn huis schoonvegen. Daarna zal het goed komen. Het begin van het herstel van zelfs de gehele aarde zal vanuit dit "land des Heren" (de Here Jezus Christus) plaatsvinden. Daarvóór moet nog veel gebeuren, maar uiteindelijk zal er niets anders zijn dan het Koninkrijk Gods. Dat is ontstaan bij de opstanding van de Here Jezus, de Koning van dat Koninkrijk. Het begon in de hemel en vanaf de bekering van Juda, aan het einde van "de 70-ste week van Daniël", zal het worden uitgebreid over de aarde. Te beginnen in Jeruzalem en het omliggende land.

Jesaja 2 : 2-4

> *En het zal geschieden <u>in het laatste der dagen</u>, dat de berg van het huis des HEEREN zal vastgesteld zijn op den top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen, en <u>tot denzelven zullen alle heidenen toevloeien</u>.*
> *En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des HEEREN, tot het huis van den God Jakobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en <u>dat wij wandelen in Zijn paden; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des HEEREN woord uit Jeruzalem.</u>*
> *En Hij zal rechten onder de heidenen, en bestraffen vele volken; en zij zullen hun zwaarden slaan tot spaden, en hun spiesen tot sikkelen; het ene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij zullen geen oorlog meer leren.*

Pas dan zal dit laatste vers, dat de Verenigde Naties zich onterecht heeft toegeëigend, werkelijkheid worden. Eerder niet. De mens die dit in eigen kracht probeert te bereiken is volstrekt kansloos.

Tot aan de Jongste Dag

Zo gaat de mensheid (alleen gelovigen) het Koninkrijk Gods in, dat dan zowel in de hemelen als op de aarde gevestigd zal zijn. Geregeerd vanuit Jeruzalem, met Israël (12 stammen) aan de "kop der volkeren". Gedurende een periode van 1000 jaren zal de satanas (= de tegenstander) en zijn personeel gebonden zijn. Aan het einde van deze "Dag (oordeel) des Heeren", volgt de definitieve afsluiting (de "Jongste Dag") van deze gerestitueerde schepping (vanaf Genesis 1 : 2). Waarvan Petrus schrijft: "Maar wij verwachten, naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont". Daarna is het voor altijd: "God zij alles in allen". (1 Korinthe 15 : 28) in de Heerlijkheid die Hij had "eer de*(ze)* wereld was".

Bekeer u, o Israël! tot den HEERE, uw God, toe; ...

Neem deze woorden met u, en bekeer u tot den HEERE; zeg tot Hem: Neem weg alle ongerechtigheid, en geef het goede, zo zullen wij betalen de varren onzer lippen.

... Gij zijt onze God. ...

Ik zal hunlieder afkering genezen, Ik zal hen vrijwilliglijk liefhebben; want Mijn toorn is van hem gekeerd.

Ik zal Israël zijn als de dauw; hij zal bloeien als de lelie, en hij zal zijn wortelen uitslaan als de Libanon.

Zijn scheuten zullen zich uitspreiden, en zijn heerlijkheid zal zijn als des olijfbooms, en hij zal een reuk hebben als de Libanon.

Zij zullen wederkeren, zittende onder zijn schaduw; zij zullen ten leven voortbrengen als koren, en bloeien als de wijnstok; zijn gedachtenis zal zijn als de wijn van Libanon.

... Ik zal hem zijn als een groenende denneboom; uw vrucht is uit Mij gevonden.

Wie is wijs? die versta deze dingen; wie is verstandig? die bekenne ze; want des HEEREN wegen zijn recht, en de rechtvaardigen zullen daarin wandelen, ...

Hosea 14